

In Belgisch Limburg is het alom bekend: ga niet in Nederland werken, want daar is niets te verdienen. De Belgen aan de UM weten er ook alles van. Al jarenlang krijgen ze – als het meezit – honderden gulden minder per maand dan hun Nederlandse collega's. Een gevoelige kwestie, te wijten aan fiscale regels. Onlangs besloot de UM om haar grensarbeiders financieel tegemoet te komen. Maar reden voor een feest is het nou ook weer niet.

Zie deze pagina
(foto Philip Driessen)

Nieuw wapen in strijd tegen sms-berichten tijdens toets

3

UM-student bericht vanuit Nepal over koningsmoorden

5

"Ik schaam me niet dat ik Duitse ben"

7

English Edition: German students and staff and their fear of a bad image

9-12

Wie niet stemt krijgt straf

20

Een aardig gebaar, maar geen reden om zich rijk te rekenen

Belgen aan de UM krijgen eindelijk een salaristoelage

Exact hetzelfde werk doen als een Nederlandse collega, en toch duizend gulden netto per maand minder op de bankrekening aantreffen. Om dit fiscale onrecht te verzachten gaat de Universiteit Maastricht haar Belgische grensarbeiders een maandelijkse compensatie uitkeren. Niet meer dan een doekje voor het bloeden, menen de gedupeerden.

Het is al jarenlang een gevoelige kwestie, en als vorig jaar de rechtenfaculteit niet op eigen houtje haar grensarbeiders financieel tegemoet was gekomen, zou deze compensatieregeling er waarschijnlijk nooit zijn gekomen. Maar omdat de Belgen bij economie zich daarna ook begonnen te roeren, kon het college van bestuur niet anders dan een UM-brede regeling in het leven roepen. Die is er dus nu. Met terugwerkende kracht vanaf januari 2001 keert de Universiteit Maastricht haar Belgische grensarbeiders 270 gulden netto per maand extra uit, bij een volledige aanstelling. J.P. Beusen, Belg en softwareadviseur bij economie, waardeert het gebaar maar reden voor een feest is het niet. Een

paar weken geleden vergeleek hij zijn loonstrookje met dat van een Nederlandse collega. Beiden doen hetzelfde werk, hebben op papier hetzelfde salaris en zitten in dezelfde schaal en periodiek. Niettemin treft Beusen netto 750 gulden minder op zijn bankrekening aan. En wat die toeslag van 270 gulden betreft, daarover moet hij in België nog belasting betalen. Als hij 160 gulden overhoudt, mag hij een gat in de lucht springen.

De malaise van de Belgische grensarbeider ontstond in 1994, toen de Nederlandse overheid de premie volksverzekeringen (AOW, AWBZ) verhoogde. Nederlanders merkten hier weinig van omdat ze als tegemoetkoming minder loonbelasting hoefden af te dragen. De Belgen kwamen tussen de raderen. Omdat die – zo is ooit door beide landen afgesproken – in België belasting betalen en in Nederland premie volksverzekeringen, lopen ze het belastingvoordeel mis dat Nederlanders wel hebben.

Het was de Maastrichtse hoogleraar F. Dochy die twee jaar geleden het balletje aan het rollen bracht. In zijn capaciteitsgroep (onderwijsinnovatie en informatietechnologie, faculteit rechten) werkten Belgen die duizend gulden minder verdienden en overwogen om weg te gaan. "In Belgisch Limburg is al jaren de teneur: ga niet naar Nederland, want daar valt niets te verdienen."

De compensatieregeling van de UM zal niets aan die teneur veranderen, aldus Dochy en Beusen. Netter zouden ze het hebben gevonden als de universiteit het hele salarisverschil had bijgelegd. Dochy: "Je moet zorgen dat mensen die hetzelfde werk doen ook hetzelfde verdienen. Anders krijg je niet alleen botsingen op de werkvloer, maar je bedot eigenlijk ook sollicitanten. Die lezen de vacature, rekenen op een bepaald loon, en krijgen vervolgens veel minder."

Aan de UM werken op dit moment tachtig Belgische grensarbeiders – wonend boven de geografische lijn Oostende-Brugge-Mechelen-Leuven-Aalst. De meesten werken bij geneeskunde (35), daarna volgt economie (15), rechten (12), de servicecentra (8) en gezondheidswetenschappen (6). Bij de andere faculteiten gaat het om enkelingen.

De Maastrichtse regeling loopt tot januari 2003. Daarna zullen nieuwe belastingafspraken tussen Nederland en België in werking treden – al moeten de beide parlementen ze nog goedkeuren. Zo ja, dan betalen grensarbeiders belasting in het land waar ze werken, in plaats van het land waar ze wonen. En daarmee is het probleem van de baan.

Maurice Timmermans

Evaluatie MUB laat uitgangspunten buiten beschouwing

Besturen te regentesk, raden te gedwee

De Modernisering Universitaire Bestuursorganisatie (MUB) heeft onder bestuurders aan deze universiteit geleid tot meer hiërarchisch en regentesk gedrag dan ooit de bedoeling was. Maar ook de raden treft blaam: die zijn veel te gedwee.

Dat vindt de commissie die onder leiding van prof. H. Maarse (gezondheidswetenschappen) de werking van de MUB aan de Maastrichtse universiteit heeft onderzocht. De evaluatie vindt plaats in het kader van een landelijke beoordeling van de MUB, in opdracht van de minister van onderwijs. Het rapport, waarvan de teneur al enkele weken geleden werd geopenbaard door de vice-voorzitter van de commissie, concludeert dat de poging om de 'Maastrichtse bestuurscultuur' van openheid en communicatie onder de MUB te continueren, naïef is geweest. Er is wel degelijk sprake van een "breuk met het verleden". Vooral studenten klagen – terecht,

zegt de commissie – over verlies aan invloed en minder aandacht voor hun standpunten. Raden, zowel op universitair als op facultair niveau, voelen zich eveneens beduidend minder serieus genomen, reden waarom de animo voor het lidmaatschap daarvan per verkiezing minder wordt. Zelfs bestuurders achten zich slachtoffer van de hiërarchisering. De decanen van de faculteiten, oppermachtig in eigen kring maar strak aan de lijn gehouden door het college van bestuur, hebben het idee dat zij door het college hoofdzakelijk als klankbord worden gebruikt. "Beslissingen rollen de berg af", kreeg de commissie te horen, waarbij 'de berg' staat voor het gebouw aan de Minderbroedersberg waar het college zetelt.

Toch is het rapport niet alleen kritisch jegens bestuurders en de manier waarop zij met hun 'onderdanen' omspringen. De raden zelf kunnen zich heel wat assertiever opstellen door gebruik te maken van de mogelijkheden die de MUB hen

Lees verder op pagina 4

Eens of oneens?

"Contant betalen moet mogelijk blijven aan de UM"

Reageren? Zie achterzijde van deze Observant

"Onderweg gaat het licht in mijn wereld uit"

De Maastrichtse roeier Daniël Mensch, vijfde van links, in de nationale heren acht: "Wacht maar... het WK is over negen weken!" (foto Sybrand Treffers)

Volledige naam: Daniël

Theodoor Mensch

Roepnaam: Daniël

Geboren: 4 oktober 1978 te

Sliedrecht

Partner: Marjan

Studie: derdejaars geneeskunde

Woonplaats: Amsterdam en

Maastricht

Nationaliteit: Nederlandse

Religie: geen

Dit weekend: werd hij met de nieuwe Holland acht zevende tijdens een wereldbekerwedstrijd in het Spaanse Sevilla

Woensdag 13 juni. Op mijn Amsterdamse kamer lees ik de e-mails van mijn studiegenoten, die her en der over de aarde verspreid bezig zijn met hun stages. Dit blok kom ik weinig aan eeteren toe, ik roei. Daarnaast slaap en eet ik, en als het dan nog even wil, probeer ik te leren voor een toets die ik vorig jaar niet heb kunnen maken. Sinds 1999 ben ik wedstrijdroeier bij

Saurus en na mijn tweede seizoen was ik vorig jaar de eerste Saurier die een bondsuitzending verdiende.

Nu maak ik (in mijn derde seizoen dus) sinds een paar maanden deel uit van de nieuwe nationale heren acht (voorheen Holland acht). Met deze heren vlieg ik vandaag naar Sevilla voor onze eerste serieuze krachtmeting bij de wereldbekerwedstrijd aldaar.

Bij aankomst op de Spaanse baan wordt mijn gevoel goed verwoord door een van de coaches: "Zo dino, welkom in de wereld van de grote mensen." De baan zelf kende ik al van een trainingskamp eerder dit jaar, maar toen was het rustig, nu lopen alle groten (letterlijk en figuurlijk) uit de roeiwereld hier gewoon in het wild rond!!!

Ik heb dan ook iets meer moeite om me te concentreren op de training. Gelukkig ben ik niet de enige. Uiteindelijk roeien we onze vliegreis toch een beetje uit de benen.

Donderdag. Op weg naar de voorwedstrijd geeft de thermometer 43 graden aan en dat terwijl we gisteren pas de 15 graden van Nederland hebben verlaten. Het valt me eigenlijk bijzonder mee dat ik niet halverwege de race van mijn stokje ga. Alleen de winnaar plaatst zich direct voor de finale. Wij worden derde

en loten de houders van Olympisch goud en brons (Britten en Kroaten) voor de herkansing, dus dat wordt een zware pot morgen. Uit de zon blijven, heel veel drinken, goed eten, hard slapen.

Vrijdag. Met een droge bek van de airco word ik wakker, ik heb het zelfs koud gehad vannacht.

Vandaag 'slechts' 37 graden als we naar de baan rijden. De hitte went snel. We varen de beste race tot nu toe, maar worden toch op anderhalve seconde van de Britten weer derde en daarmee zijn we dus veroordeeld tot de B-finale ... Wat daar vooral 'aan zuigt' is dat onze tijd ruim sneller is dan die van de gehele andere herkansing. Maar regels zijn regels, en terecht.

De teleurstelling wordt al snel overstemd door tevredenheid. De race was gewoon goed en vooral zoveel beter dan gisteren, wat moet er morgen dan wel niet gebeuren?

Zaterdag. B-finale, op voorhand weten we al dat we die gaan winnen, dus daar gaat het al niet meer om. Onze eigen race moet minimaal het niveau van gisteren halen, ongeacht wat er achter ons in het veld gebeurt.

Aan de start voel ik me zekerder dan de voorgaande dagen. We hebben nog maar weinig races gevaren met deze acht en na de afgelopen dagen weet ik nu precies wat er gaat komen en dit wordt dan ook mijn wedstrijd!

Onderweg, roeiend tot het zuur mijn oren uitkomt, gaan de lichten in mijn wereld uit, maar de noodverlichting werkt goed en dat maakt het alleen maar mooier als we na de finish uitdrijven en beseffen dat dit nog beter was dan gisteren. Zoveel vooruitgang in korte tijd, dat geeft wel een redelijke kick. Als we later op de dag onder een parasol zitten te kijken naar de A-finale, bekruipt ons één gevoel: "Wacht maar... het WK is over negen weken!"

Zondag 17 juni. We vliegen pas vanavond, nog een dag om toch wat kleur mee te krijgen, wat cultuur op te doen en bij te komen van de races voor we weer naar huis gaan. Het regent daar gewoon!

De ultieme natte droom

Toen ik nog op school zat stond er in de Grondwet: "Het onderwijs is voorwerp van aanhoudende zorg van de Regering." Volgens de leraar die het mij vertelde was dat taalgebruik uit 1917 en zou het in modern Nederlands betekenen: "Het onderwijs zal de regering voortdurend een rotzorg wezen."

Ik heb daar destijds erg om moeten lachen, maar de man had het helaas wel fout. De regering maakt zich bijna dagelijks zorgen over het onderwijs. 't Is alleen steeds om de verkeerde redenen. Lange tijd was het onderwijs vooral een instrument om de maatschappelijke ongelijkheid te verminderen. Nou, dat hebben we geweten. Hele generaties scholieren waarvan de helft niet kon spellen en de andere helft dacht dat NSB een automerk was. Daarna kostte het onderwijs jarenlang teveel en moest er bezuinigd worden. Dat werd lesgeven met één oog op een klas van veertig kinderen, onderwijl met het andere oog circulaire van het departement lezend.

De geldzorgen schijnen nu over te zijn, maar de volgende gekte is al weer daar. De minister

wil het wetenschappelijk onderwijs internationaal vergelijkbaar en competitief maken. Hij mikt voor Nederland op een plaatsje in de top tien, las ik in de krant. Die minister toch. Loek Hermans zag ik als student eens na college bijna de trap van het Nijmeegse Instituut voor Politicologie afdonderen, zo'n haast had hij om naar een VVD-vergadering te gaan. Ja, dacht ik bij die herinnering, zo bereik je wat in die wereld: rennen, rennen, rennen om de anderen voor te zijn. Competitie haalt het beste uit de mens, dat is wel gebleken. En voor een onderwijsminister die gelooft in concurrentie is een plaatsje in de onderwijsopties natuurlijk de ultieme natte droom. Maar helaas, zoals dat bij dit soort dromen gaat, vruchten brengen ze niet voort en na het ontwaken blijven de lakens hinderlijk plakken. En wie blijft met de kliederboel zitten? Wij dus.

Als onderwijs als een positioneel goed opgevat gaat worden, een goed waarmee een rangorde bepaald wordt, dan zijn we mooi in de aap gelogeerd. Positionele goederen hebben namelijk twee vervelende eigenschappen: ze

zijn en blijven per definitie schaars, en de wedijver erom gaat ten koste van de kwaliteit. Kijk maar naar een sportwedstrijd: of er nu tien, vijftig of honderd deelnemers zijn, na afloop is er maar één winnaar. De tweede en de derde plaats tellen ook nog een beetje mee, maar de rest heeft gewoon verloren. Hoe meer deelnemers, hoe meer verliezers. Maar in een competitief stelsel wil niemand een loser zijn. En dus wordt er naar doping gegrepen, en als bepaalde stimulantia verboden worden komen er nieuwe middelen die nog niet verboden of niet op te sporen zijn. Dat proces heeft menige sport geperverteerd en tot een geest en lichaam schadelijke activiteit gemaakt. Op dezelfde manier is wedijver gif voor het onderwijs, want als we concurrentie voorop gaan stellen gaat het spoedig niet meer om het onderwijs, maar om het winnen. Iets leren begrijpen van de wereld en daar kritische vragen over kunnen stellen, dat zou een waarde op zich moeten zijn, en niet een middel in dienst van iets anders. Zelfs niet in dienst van ministeriële dromen. Natuurlijk gun ik iedereen

zijn droom, óók een minister van onderwijs. Maar mag dat in zijn geval dan een hele natte wezen? Zo een van een paar liter? Dat hij er in kan verdrinken gaat me te ver, maar een weekje peuteren om de lakens los te krijgen, is wel het minste. Kunnen wij ons intussen met onderwijs bezighouden.

Nico Baakman, als universitair docent verbonden aan de capaciteitsgroep metajuridica

COLOFON

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht uitgegeven door de Stichting Observant.

Redactieadres
Keizer Karelplein 10
(begane grond)
Postbus 616
6200 MD Maastricht
Tel: 043-3883174
Fax: 043-3884889
E-mail: redactie@obs.unimaas.nl

Stichtingsbestuur
Fons Coomans, Tes Gybels, Melissa Ilanes, Rein de Wilde

Redactieraad
Herco Fonteijn, Marietje Kardaun, Woody van Olffen

Redactie
Riki Janssen (hoofdredacteur) 3883280
Wammes Bos 3883128
Tons van den Bosch 3883125
Maurice Timmermans 3882536
Marieke de Wit 3883471

Beheerder
Marlies In de Braekt 3883174

Redactie-assistent
Gerald Bouwels 3883174

Aan dit nummer werkten verder mee:
Chris Gijsselaers, Rutger Hondelink, Frank van Hoorn, Maartje Krabbe, Jarinde Temminck Tuinstra, Roel Willems

Fotografie
Philip Driessen

Opmaak
Simone Golob

Basisonwerp
Bruno Setola, Rotterdam

Vertaling
WorldNeth

Druk
Em. de Jong b.v., Baarle Nassau

Mededelingen
Voor het inleveren van mededelingen zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties
Marlies In de Braekt
Tarieven op aanvraag verkrijgbaar (Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen
Leden van de universitaire gemeenschap ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en andere belangstellenden kunnen zich abonneren voor f45,- per jaar

HOP
Observant is aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant
Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Eerstejaars gezondheidswetenschappen houden royale examenregeling

Examencommissie en faculteitsbestuur in de clinch

Studenten bij gezondheidswetenschappen zullen ook in het komende studiejaar met twee onvoldoendes (vijven) toch hun propedeuse kunnen halen, dankzij royale compensatieregelingen. De examencommissie wil die intact laten, de opleidingscommissie, het faculteitsbestuur en de faculteitsraad zijn daar tegen. Faculteitsbestuur en examencommissie betwisten elkaars zeggenschap op dit terrein, de examencommissie heeft haar werkzaamheden geschorst.

De faculteitsraad belandde afgelopen dinsdag in een bizar juridisch debat over de onderwijs- en examenregeling (OER) en de vraag wie daarover nu eigenlijk het laatste woord heeft. Het onderwerp:

de compensatie die propedeusestudenten genieten als ze niet alle bloktolsten halen. Dat kan op twee manieren. De eerste is: hoge cijfers voor de andere blokken, zodat men effectief met twee vijven kan slagen. De tweede: goed je best doen in de onderwijsgroepen, zodat je FOG-punten kunt halen (FOG is 'functioneren in onderwijsgroepen'), waarmee je andere cijfers kunt ophalen. Beide regelingen liggen al enige tijd onder vuur in de faculteit. De compensatieregeling omdat hij zo ruim is dat een student eenderde (twee van de zes) van de eerstejaarsblokken niet hoeft te halen, de FOG-regeling omdat beweerd wordt dat hij niet goed functioneert. Dit ondanks de goede bedoelingen, want het systeem is ingevoerd om het aanleren van vaardigheden te belonen: leiding geven aan de groep, discussiëren en cetera. De opleidingscommissie vindt dat de FOG-regeling niet de bedoelde stimulerende werking heeft en kan worden afgeschaft, en dat de compensatieregeling zodanig verzwakt moet worden

dat studenten hooguit nog met één vijf hun propedeuse kunnen halen. Het faculteitsbestuur is het daar mee eens en nam een dienovereenkomstig besluit. Daarbij ging het echter voorbij aan de opvatting van de examencommissie, die op zich zelf ook niet al te gelukkig is met de bestaande compensatieregeling maar die haar voorlopig toch wil handhaven. Anders zou er wel eens een slachting onder eerstejaars kunnen plaatsvinden, is de vrees bij de commissie. Zeker nu er sinds september met absolute normen in plaats van relatieve wordt getoetst, waarbij nu al blijkt dat het aantal studenten met onvoldoendes vervijfvoudigd is. Dat nieuwe systeem moet eerst maar eens behoorlijk worden geëvalueerd, vindt de examencommissie.

Toen bleek dat het faculteitsbestuur zich van deze opvatting niets aantrok krom de commissie in de pen. Pal vóór de faculteitsraadsvergadering kreeg het bestuur een boze brief met de mededeling dat de examencommissie haar

werkzaamheden schorst nu het FB zich op haar terrein heeft begeven: het vaststellen van de compensatieregeling. Ten overstaan van de raad legde decaan Spreeuwenberg vervolgens omstandig uit dat hij het wettelijke gelijk aan zijn zijde had en dat het FB de OER vaststelt, inclusief de compensatieregeling. Verschillende raadsleden hadden daar hun twijfels over maar gingen inhoudelijk mee met het bestuur, zij het dat men de FOG-regeling wilde behouden tot er iets beters is. Aldus werd besloten. Maar intussen nam directeur Van Coppenolle voor alle zekerheid nog even contact op met de juridische deskundigen van de universiteit. Luttele minuten voor het einde van de raadsvergadering kwam ze terug met de mededeling dat de examencommissie toch gelijk had. Daarmee zijn de besluiten van bestuur en raad op losse schroeven gezet. Nader overleg tussen bestuur en commissie volgt.

Wammes Bos

Het einde van de beschaving

Of het erg is dat studenten minder handboeken kopen, klinkt het tijdens de laatste faculteitsraadsvergadering van psychologie.

Jawel, zegt Louis Boon, voorzitter van de opleidingscommissie. Dat is heel erg erg. Het is het einde van de beschaving. Iedere student zou aan het eind van zijn studie een kastje met studieboeken moeten hebben, vindt hij. Dan nemen we toch in

de studiegids op: koop een boek, opperen de studenten.

Volgens opleidingsdirecteur Harm Hospers staat er al in dat studenten ieder boek van de lijst kunnen kopen. Maar voor Boon kan het niet expliciet genoeg. Het kan absoluut geen kwaad in de studiegids te zetten: koop een boek, benadrukt hij.

Het is donderdag 7 juni, half zeven 's avonds. De raad buigt zich over een weer-

barstige problematiek, waar de opleidingscommissie eerder geen overeenstemming over bereikte. Moeten er meerdere handboeken voorgeschreven worden? De discussie in de onderwijsgroepen verbeterd als studenten meer bronnen raadplegen, vinden de voorstanders. Handboeken bevatten allemaal dezelfde informatie, zeggen de tegenstanders. Zo niet, dan zijn ze niet geschikt als handboek. De elektro-

nische literatuurklapper is een beter instrument voor een bredere discussie. Bovendien zullen de studenten meer kopiëren en minder kopen. Uiteindelijk besluit de raad voor sommige blokken één handboek voor te schrijven en voor andere een aantal. Wel wordt de uitkomst geëvalueerd. In de studiegids komt te staan dat studenten hun basisboek vooral tijdig moeten aanschaffen. (TvdB)

Mobiele detector misschien goed middel tegen sms-fraude

Een mobiele detector is het nieuwe wapen in de strijd tegen sms-fraude aan de faculteit economie en bedrijfskunde. Het apparaatje gaat piepen of trillen als studenten tijdens een toets hun mobiele telefoon aan hebben staan, of aanzetten.

Eerder dacht de faculteit er over een jammer aan te schaffen, maar dergelijke apparaten die berichtenverkeer verstoren, blijken verboden in Nederland. Het is dan namelijk niet meer mogelijk een alarmnummer te bellen. Bovendien zou de jammer slecht af te stellen zijn en een risico vormen voor vlieg- en ambulanc-

ceverkeer. Tijdens de laatste toetsperiode heeft de faculteit geëxperimenteerd met de mobiele detector. Volgens toetscoördinator W. Bogaert werkt de methode nog niet optimaal. Het apparaatje ging weliswaar af, maar dat was omdat studenten - die niet deelnamen aan de toets - in de gang stonden te bellen.

Zelf is hij voorstander van een oplossing zonder technische snufjes: studenten zouden de toetsvragen moeten inleveren als ze de zaal verlaten. Dan kunnen ze in ieder geval niet meer met het boek in de hand de antwoorden doorseinen.

"Na afloop kan de blokcoördinator de toets op de website zetten, zodat studenten die kunnen downloaden."

Portefeuillehouder onderwijs T. van Veen kreeg, na de eerste berichten over sms-fraude, spontaan een anti-fraudepen toegestuurd. "Die gaat knippen zodra iemand zijn gsm aanzet. Een bedrijf had die pennen laten maken als relatiegeschenk - we kunnen er meer bestellen als we willen. Maar dat doen we niet - zo'n pen is meer een grapje." Serieuzer was het aanbod van een Belgisch bedrijf dat samen met een telefoonmaatschappij een apparaatje had ontwikkeld dat

al met succes in bioscopen wordt gebruikt.

Vooralsnog ziet P. Hick, hoofd automatisering van de economische faculteit, het meeste toekomst in de mobiele detector. "Het is vooral een kwestie van goed afstellen. De detector heeft een reikwijdte van 150 vierkante meter, maar kan ook worden ingesteld op 3 of 4 vierkante meter, bijvoorbeeld bij het toiletblok." Als verschillende testen met het apparaatje positief verlopen, schaft de faculteit er meer aan. De detectors kosten ongeveer twaalfhonderd gulden per stuk. (MdW, foto Philip Driessen)

GW dreigt TUL-bestuur

Gezondheidswetenschappen eist duidelijkheid over de financiering van haar aandeel in het levenswetenschappenprogramma van de transnationale Universiteit Limburg, de TUL. GW wil 1,8 miljoen voor de eerste drie jaar. Vandaag, 21 juni, moet het TUL-bestuur hier een besluit over nemen, vindt GW-decaan Spreeuwenberg. Gebeurt dat niet, dan trekt hij de conclusie dat de faculteit de gevraagde som kennelijk niet krijgt. Daarmee komt de bijdrage van GW aan levenswetenschappen in gevaar, "want dan leveren we onze menskracht niet", zegt Spreeuwenberg. Dinsdag meldde hij aan zijn raad dat hij donderdag "hom of kuit" van het college wilde, "anders komen we in een fuik terecht waaruit we niet meer kunnen ontsnappen. Nu kunnen we nog terug." (WB)

Klachten

Studenten en medewerkers van psychologie klagen steen en been over de proefpersonenregeling. Soms horen studenten niets meer nadat ze zich als proefpersoon hebben ingeschreven. Medewerkers mopperen juist dat de eerstejaars zo maar wegblijven. En het registratiesysteem, een aftekenkaartje dat studenten zelf moeten bewaren, is ronduit klungelig, klinkt het.

Ook lijken er te weinig proefpersoonuren te zijn aangeboden, waardoor de studenten niet aan hun verplichting hebben kunnen voldoen. Bovendien doen sommige eerstejaars liever mee aan onderzoeken, waar ze geld voor krijgen, terwijl ze nog niet aan hun proefpersoonverplichting hebben voldaan.

De eerstejaars moeten zes uur proefpersoon zijn bij onderzoeksexperimenten van ouderejaars. Het is in het curriculum opgenomen, omdat het goed is als ze ervaren wat dat is, vindt de faculteit.

Een ruwe schatting leert dat ruim 80 procent van de eerstejaars nog niet aan de propedeuse-eis heeft voldaan. Niet alleen vanwege de genoemde klachten, maar ook omdat het gerucht gaat dat aan het eind van dit studiejaar de uren kwijtgescholden worden.

Of er inderdaad een generaal pardon komt, is niet duidelijk. Daarover is de examencommissie nog in beraad. Ondertussen buigt een werkgroep zich over een betere regeling. Want de eis blijft gehandhaafd, besloot de faculteitsraad begin juni. (TvdB)

E-rechtshulp voor stagiairs

Overwerkte, onderbetaalde of slecht begeleide stagiairs kunnen voortaan rekenen op de gratis rechtshulp van www.stagecentrum.nl. Motor achter de site is het Interstedelijk Studenten Overleg (ISO). De bond vindt dat stagiairs wel een juridisch steuntje in de rug kunnen gebruiken.

De student is volgens het ISO vaak de onderliggende partij bij een stage. Doorgaans zijn overeenkomsten tussen bedrijf, onderwijsinstelling en student gestoeld op mondelinge afspraken. Het ISO wil dat er bij elke stage een schriftelijk contract wordt opgesteld. "Vaak hebben studenten tijdens een stage alleen maar plichten en nauwelijks rechten."

De klachten die het ISO binnenkrijgt hebben vooral te maken met de mate van stagebegeleiding. Of het aantal klagers door de site zal toenemen, valt nog te bezien. Het ISO is niet de enige organisatie die zich over de rechten van stagiairs ontfermt. Er zijn al klachtenlijnen van de LSVb en de HBO-raad. (HOP)

Nieuwsanalyse

Een kwart van de jongeren studeert, maar blijft dat zo?

Is Nederland hoog genoeg opgeleid? Een kleine media-hype over jaarlijkse OESO-cijfers heeft die vraag op de politieke agenda gezet. Volgens sommigen raken we achter op Frankrijk en België, maar zo ver is het nog niet. De komende jaren stijgt ons aantal hoger opgeleiden zelfs nog even; maar daarna kan er een kink in de kabel komen. Want het aantal nieuwe studenten dreigt fors te gaan dalen.

Dat een hoog opleidingsniveau voor een westers land van belang is, behoeft weinig betoog. Het is recent nog eens nagerekend door de OESO, de denktank van de industrielanden: landen met een hoog opleidingsniveau doen het ook economisch gezien gemiddeld beter.

De denktank verzamelt daarom onderwijsstatistieken van aangesloten landen. Jaarlijks levert dit een boek vol vergelijkbare cijfers op. In Nederland trekt vooral het financiële hoofdstuk steeds weer aandacht: bijna geen land steekt een zo klein deel van zijn nationaal inkomen in opleiding. Toch presteert ons onderwijs behoorlijk, volgens de cijfers. En elk jaar klinkt de vraag: hoe lang blijft dit goed gaan?

Dit jaar was het dan zo ver: "Opleidingsniveau daalt", kopte een van de dagbladen toen de nieuwe OESO-cijfers verschenen. Een andere krant meldde dat Nederland achter raakt bij België en Frankrijk. En minister Hermans schreef direct aan de Tweede Kamer dat er meer korte hbo-opleidingen moeten komen,

net als in deze twee buurlanden.

Die reacties waren wat overdreven. Want de cijfers zelf waren even genuanceerd als vorig jaar. Als Nederland een probleem heeft, is dat met de forse groep jongeren die geen vakopleiding of middelbare school afmaakt. Met het aantal hoger opgeleiden is weinig mis.

De paniekverhalen ontstonden door tweejarige hbo-studies. Nederland heeft ze amper en ziet ze meer als mbo. Maar elders floreren ze en de OESO telt ze als 'tertiair' onderwijs. Wie dit vertaalt in 'hoger' onderwijs, kan een ongunstig beeld krijgen van Nederland. Dat is vergezocht, maar het is wel wat Hermans' ambtenaren deden toen het rapport verscheen. Een foutje? In elk geval kopte de minister in: hij wil meer kort-hbo. Het lijkt een verkeerde remedie, na een foute diagnose.

Voorlopig zit het nog goed met het 'echte' aantal hoger opgeleiden in Nederland. Maar wel is de voorsprong op buurlanden geslonken. Met een vorige generatie afgestudeerden (nu 35 jaar oud) hoorden wij bij de wereldtop, met 22 procent hoger opgeleiden; bijna twee keer zo veel als Frankrijk en België. Bij de jongste groep scoren wij amper hoger (23 procent), terwijl Fransen en Belgen doorstoten naar 15, 16 procent. De concurrentie rukt op.

Gaan we nog verder terugzakken? Die vraag valt al tamelijk precies te beantwoorden. Want wie het aantal studenten en afgestudeerden kent, kan jaren vooruit

het aantal hoger opgeleide jongeren voorspellen.

Voor de korte termijn zijn de vooruitzichten goed. Want terwijl ons aantal studenten tot 1995 stagneerde, heeft de economische groei sindsdien veel meer jongeren aangemoedigd om te studeren. Vooral de instroom in het hbo is enorm gegroeid; dat betekent dat het percentage hoger opgeleiden onder de 25-plussers gaat stijgen. In een van de OESO-statistieken, over de jongere leeftijdsgroep, is dat al te zien.

Maar helaas maakt een zwaluw geen zomer. Sinds kort wordt duidelijk dat het hoger onderwijs hierna weer dreigt te krimpen. Dat begint in het hbo al in september, als er opeens 10 procent minder eerstejaars zijn. Hetzelfde staat bij de universiteiten een jaar later te gebeuren. Enkele maanden geleden had niemand dit voorzien, maar inmiddels is die 'dip' al niet meer te vermijden. En wat erger is: hij kon wel eens blijvend zijn.

De verklaring is even simpel als verontrustend. De stroom scholieren die eindexamens havo, vwo of mbo doet, vertoont een enorme daling. De invoering van het studiehuis plus de reorganisaties in het beroepsonderwijs, voor een deel verkocht als "verbeterde aansluiting" op het hoger onderwijs, blijken vooralsnog het tegendeel teweeg te brengen.

De cijfers zeggen genoeg. Dit jaar is het aantal havo-examens met 20 procent gedaald. Komend jaar zal het aantal examengangers in het vwo met zeker 10 procent dalen. En in het mbo is het aantal op het hbo aansluitende examens de laatste jaren al met meer dan eenderde afgenomen. Komend jaar zal dat aantal weer wat herstellen, maar de trend is duidelijk neerwaarts gericht. En hetzelfde geldt voor de havo.

Nu is het niet eerlijk om alle schuld aan het studiehuis te geven. Want er is meer veranderd. Een steeds hoger percentage van de jongeren is van alloch-

tone oorsprong. Er is meer inspanning nodig om hen door te laten leren.

Kunnen universiteiten en hogescholen niet meer tweedekansers gaan opleiden? Dat is maar de vraag. De hogescholen lokten de laatste jaren een zo groot deel van de havisten naar zich toe (dit steeg van 50 naar 75 procent), dat er steeds minder mensen overblijven die de omweg via het mbo kiezen. Bij de universiteiten ligt het anders. Een zesde van hun eerstejaars komt uit het hbo; dat kan nog wat oplopen. Alleen zal het aantal hoger opgeleiden daarmee niet toenemen.

De bottleneck van het Nederlandse onderwijs zit de komende jaren dus bij de middelbare scholen en het mbo. Te hopen valt dat het talent daar weer beter kan doorstromen dan nu het geval is. Dat is niet alleen van belang voor de OESO-statistieken.

HOP, Frank Steenkamp

Bindend advies goed voor propedeuserendement

Het percentage studenten dat in een jaar de propedeuse haalt aan de faculteit economie en bedrijfskunde is flink gestegen. Bij de studenten die in 1998 begonnen stopte de teller op 36 procent, een jaar later was dat 45 procent.

Dat is één van de uitkomsten in een voorlopige evaluatie van het bindend studieadvies (bsa). Vorig academisch jaar stuurde de faculteit voor het eerst mensen weg die minder dan 24 punten hadden gehaald. Met het bsa wil de

faculteit goede studenten selecteren en de doorstroming bevorderen. Het hogere propedeuserendement geldt overigens voor alle opleidingen, behalve voor fiscale economie, waar het percentage juist daalde met bijna vijftien.

Een dreigend negatief studieadvies zorgde er – tegen de verwachting in – niet voor dat in 1999 – 2000 veel meer eerstejaars op eigen initiatief stopten met hun opleiding dan een jaar eerder. Dit jaar lijkt dat effect wel op te treden. Verder blijken de meeste studenten van de niet-bsa-lichting 1998 die een positief advies zouden hebben gekregen, in maximaal twee jaar hun propedeuse te

halen. Ze scoren beduidend beter dan de groep met een 'virtueel' negatief bsa – hoewel ook een deel van die studenten het tweede jaar afsloot met de propedeuse op zak.

De commissie vraagt zich daarom af of de selectie niet te streng is. Maar die conclusie kan ze op basis van de huidige gegevens niet trekken, schrijft ze zelf. Deze studenten hadden namelijk nog niet te maken met een bsa en werden dus ook niet gedwongen om in hun eerste jaar goed te scoren.

Marieke de Wit

Evaluatie MUB

Vervolg van pagina 1

ondanks alles biedt. Nu verschuilt men zich nog te veel achter een gebrek aan informatie en maakt men het bestuurders, om de lieve vrede te bewaren, niet al te moeilijk. Ook de raad van toezicht, een machtig orgaan onder de nieuwe verhoudingen, krijgt een veeg uit de pan. Die is nagenoeg onzichtbaar voor de universitaire gemeenschap, zegt de commissie, en zou daarom veel meer naar buiten moeten treden.

Opvallend in het rapport is tenslotte ook wat er niet in staat. In de analyse van misstanden wordt angstvallig vermeden man en paard te noemen. Bij welke faculteit(en) het bestuur zich niet aan "de regels" heeft gehouden, blijft

verborgen. Er is onder de MUB "het risico van regentengedrag", maar waar is dat concreet aangetroffen? Zonder nadere aanduiding hoeft niemand zich immers aangesproken te voelen. Nog opvallender is dat de aanbevelingen tot verbetering zich allemaal keurig binnen het MUB-kader bewegen. De uitgangspunten van de MUB, met name de omzetting van medebestuur door democratisch gekozen raden in het veel bescheidener concept van medezeggenschap, worden in deze evaluatie niet ter discussie gesteld.

Wammes Bos

RSI is allesbehalve een modeziekte

RSI zou een "modeziekte" zijn, beweerde student Martijn Savenije 7 juni in *Observant* 34. "Als je vaak genoeg zegt dat je een muisarm hebt, krijg je die vanzelf", voegde hij er aan toe. Een gevaarlijke, pijnlijke en vooral totaal onzinnige uitspraak, vindt Annemarie Pastoors, een vierdejaars student psychologie en derdejaars conservatorium die al tijden last heeft van de gewraakte ziekte. Maar of bedrijfsmassage de oplossing is, betwijfelt ze.

Nog pijnlijker en onjuister is Savenijes opmerking over musici: die zou je in tegenstelling tot de zogenaamde "typemutsen (secretarissen)" zelden horen over pijnlijke polsen en zware armen. Ik kan hem uit de droom helpen. Ook muzikanten hebben wel degelijk last van 'strijkersarmen', 'toetspolen', 'tokkelvingers' en 'viool&blaasnekken': kortom RSI!!!

Bovendien raakt RSI muzikanten wellicht een graadje erger dan medewerkers van de universiteit. Niet alleen heeft de gemiddelde musicus hoogstwaarschijnlijk meer passie voor zijn instrument dan een medewerker voor zijn computer, ook de tijdsdruk waaronder

zij leven is groot. Gevolg is dat pianisten, violisten, cellisten en al die anderen nog langer door zullen gaan dan gezond is. Met alle gevolgen van dien.

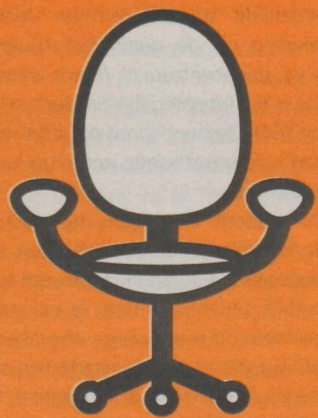
Elk jaar moet een flink aantal conservatoriumstudenten de studie beëindigen en zijn er even zo velen (ik ben één van hen) die een aanzienlijke studievertraging oplopen. Behalve maandenlange revalidatie en gereis van de ene naar de andere 'musicuspecialist', komt er bij muzikanten, zoals al eerder aangehaald, nog een extra emotionele lading bij. Voor de meesten, en ik kan je verzekeren: zeker voor diegenen met RSI, is het instrument hun lust en hun leven. Het niet kunnen spelen levert extra veel stress op en bevordert het genezingsproces niet. Een extra belasting dus. Ik wil hiermee niet zeggen dat medewerkers aan de universiteit niet met passie hun beroep uitoefenen, maar het valt toch niet te ontkennen dat afstand doen van je instrument, waar je dagelijks emo-

tionale ervaringen mee deelt, iets anders is dan afstand doen van je toetsenbord. Ondanks de veelheid aan klachten is er op het conservatorium nog geen caesartherapeut te ontdekken. Laat staan een masseur die de boel alleen maar komt 'ontspannen'. Vanwege bezuinigingen zal deze gedeeltelijke oplossing (caesartherapeut) nog lang op zich laten wachten.

Nu kan een universitaire instelling zich waarschijnlijk meer veroorloven dan een hogeschool, toch is 'bedrijfsmassage' geld over de balk gooien. Allicht zullen medewerkers er meer ontspannen van worden, maar zolang ergonomie, werkaanpak, werkdruk, houding, voeding, beweging en levensinstelling niet veranderen, zal RSI blijven.

Voor Martijn Savenije is de oplossing simpel: doe niet mee met de mode. Als hij mij kan vertellen waar het anti-RSI-model te verkrijgen is, hoor ik het graag. Dat RSI een modeziekte zou zijn, is echter de grootste onzin die er bestaat. Deze uitspraak suggereert dat mensen er voor kiezen om RSI te krijgen, omdat ze denken er voordeel uit te kunnen halen; dat het dus hun eigen schuld en verantwoordelijkheid zou zijn. Mocht dit het geval zijn dan zouden de symptomen zich beperken tot de werk- of studieplek. Maar kiezen voor pijn tijdens opstaan, eten, fietsen, stofzuigen, schrijven, afwassen, deuren openen, enzovoort, enzovoort, daar kiest toch niemand voor.

(ingezonden mededeling)

Ben jij één van de zittendblijvers na onze meeloopdag?

Academici met banking ambities lopen op 5 juli 'n dagje mee met ING. Meld je aan vóór 26 juni 2001.

www.recruitment.ing.nl

ING GROEP

UM-student maakt Nepalees koningsdrama mee

"Iedereen werd hysterisch, ging duwen"

Begravenis van lid koninklijke familie (foto ANP)

De Maastrichtse geneeskundestudent Nienke de Graauw (23) voelde er niets voor haar wetenschapsstage in een westers laboratorium door te brengen. Ze koos voor het grote avontuur en reisde naar Nepal voor een onderzoek naar tienerzwangerschappen. En toen werd daar, op vrijdag 1 juni, vrijwel de hele koninklijke familie vermoord.

bekend wordt gemaakt, is de geruchtenmachine al lang op gang gekomen: wie heeft het gedaan, waarom, hoe? "Een rare dag", schrijft Nienke. "Mensen waren geschokt, lamgeslagen, wisten niet wat ze moesten geloven. De sfeer was grimmig."

Ook tijdens de begrafenisstoet door de stad, diezelfde middag. "De straten stonden propvol. Op alle huizen, in de raamkozijnen op de daken, overal mensen met bloemen en rood poeder - vermillon, om de doden te zegenen. Toen de stoet eindelijk voorbij kwam, konden we tussen alle militairen een glimp van de draagbaren opvangen. Daarna zijn we weggerend omdat mensen hysterisch werden en iedereen begon te duwen." De geneeskundestudent besloot in Nepal te blijven, terwijl ze vooral Amerikanen acuut met de noorderzon zag vertrekken. "Die schijten echt in hun broek. Een paar waren in een traangasrel terecht gekomen, geen lolletje. Maar ja, wie gaat daar nu ook rondlopen..." Zelf trok ze zich voor een paar dagen terug in een, veilig, tussen de andere toeristen. "Ons guesthouse was nog even op de BBC, raar man! Natuurlijk is het spannend. Je weet gewoon niet waar het naar toe gaat, of je misschien ineens snel het land uit moet omdat het uit de hand loopt."

En tegelijk blijkt zo'n moordpartij die het hele land ontwricht al snel verschrikkelijk saai: "We verveelden ons. Van lamelendigheid en verplicht nietsdoen had ik nergens meer zin in. Ik voelde me

echt een luie nietsnut."

Onzekerheid

Inmiddels is de rust wat teruggekeerd in Nepal. Van het onderzoek dat Nienke zou doen is echter nog niet veel terecht gekomen. Afgezien van alle rouwdagen en stakingen, heeft de ziekenhuisafde-

ling waarmee ze 'het veld in gaat' om vragenlijsten af te nemen het veel te druk met andere dingen. "Ze hebben helemaal niet door dat ik daarmee zit. Ze verwachten dat ik meehelp examens voor te bereiden voor studenten aan de bijbehorende universiteit. En ik moest een report van mijn begeleider corrigeren. Een onbegonnen zaak, zijn Engels was een ramp. Ik wist vaak niet eens wat hij bedoelde."

Wel heeft ze in die paar maanden het land indringend en van zijn slechtste kant leren kennen. "Ik ben met mijn neus op de instabiliteit van de politieke en economische situatie hier gedrukt. Het is soms best confronterend om te zien wat die onzekerheid betekent in het dagelijks leven van de bevolking. Zo mochten de mensen die geopereerd werden tijdens een *curfew* (avondklok, red.), niet weg uit het ziekenhuis. Ze kregen er geen eten, daar moest hun familie voor zorgen. Een familielid liep over straat om medicijnen te halen en werd neergeschoten. Dit soort dingen gaan mijn pet te boven."

Marieke de Wit

Romeo en Julia in Nepal

Nepal verslijt de eerste vier dagen van juni drie koningen. De eerste, Birendra, is zeer geliefd en wordt beschouwd als een reïncarnatie van de Hindoestaanse god Vishnu. Hoewel het al zes jaar rommelt in het Aziatische staatje - maoïstische rebellen proberen stukje bij beetje het land in hun greep te krijgen - weet Birendra steeds escalaties te voorkomen.

Ook privé rommelt het in het leven van de koning. Zijn zoon Dipendra is al jaren verliefd op de prachtige Devyani Rana. Vooral zijn moeder kan dat niet verkroppen - het meisje is namelijk afkomstig van een rivaliserende clan. De koningin doet er alles aan om het tweetal uit elkaar te drijven, maar niets helpt. Op vrijdagavond 1 juni, tijdens een familiediner, wordt het Dipendra allemaal te veel. Woedend loopt hij weg, om even later met een geladen

machinegeweer terug te komen en zijn hele familie, waaronder zijn vader, dood te schieten. Tot slot zet hij het pistool tegen zijn eigen hoofd. En haalt de trekker over.

Hij belandt in coma. Het Nepalese volk gelooft niet dat de koningszoon tot zoiets in staat is en is woedend. Er breken rellen uit. Prompt wordt de comateuze Dipendra tot koning gekroond. Maar hij overlijdt op maandag 4 juni, waarop zijn oom Gyanendra de scepter in handen krijgt. De Nepalezen denken nu dat hij achter het drama zit. De nieuwe koning laat meteen een onderzoek onder ooggetuigen uitvoeren waaruit blijkt dat de kroonprins werkelijk schuldig is. Stomdronken en onder invloed van opium zou hij het vuur geopend hebben op zijn familie.

Bron: de Volkskrant

Beste Louis,

Die UM-card lijkt me op zich wel handig, makker. Ik sterf al van de pasjes, dus één pasje om te kopiëren, boeken te lenen, gebouwen te betreden vind ik een uitkomst. Ik heb daarom direct een fotootje opgestuurd naar meneer Knipsaël. Uiteraard zal ik me wel ernstig verzetten tegen kopie-quoting. Ik zie al helemaal voor me hoe ik straks, zweetdruppels op het voorhoofd, haastig nog even kopiërend voor een hoogbelangrijke vergadering, ineens door mijn kopieën heen ben, kostbare minuten kwijt raak aan het scoren van andermans pasje, onthouden hoeveel kopieën ik dan moet retourneren, afijn, ik heb al genoeg aan mijn hoofd. En betalen met de chipper, waar jij je zo terecht aan stoort, had ik allang afgeschafte: vele winkels langs gedooled waar je nooit betalen kon met dat ding, zo'n chipper is op de meest ongelegen momenten leeg, nee, die koppelverkoop van UM-card met chipper lijkt me ook niks.

Nu we toch bezig zijn met een rondje wrevels, zoals dat vroeger in co-counselingen heette, heb ik er ook nog eentje voor je: de bordjes. Toen ik met mijn Centrum voor Gender & Diversiteit nog op Tongersestraat 6 zat, voerde een tamelijk labyrintische zoektocht naar onze werk-kamers. Wij van die blauwe bordjes bestelden. Daar heeft de UM een dienst voor. Heel Jana verwacht eindelijk prikken door fraaie blauwe wegwijzers... heel even dan. ZE VIELEN ERAF, geloof je het? Nu ben ik nogal handig met hamer en schroeven-draaier, ik kan ook goed timmeren al zeg ik het zelf. Mijn medewerkers hebben me moeten vasthouden om te voorkomen dat ik persoonlijk de bordjes opnieuw heb opgehangen, "professor nee, nee". Ze hadden gelijk, ik heb wel wat anders te doen. Dus weer drie keer gebeld, man kwam opnieuw, bordjes weer aangeschroefd, de rekening bedroeg... zeshonderd gulden. Echt waar. Op zo'n moment knapt er iets in mij. Dan sta ik echt op het punt om zelf zo'n dienst te beginnen, die klantvriendelijk en tegen redelijke prijzen bordjes komt zetten. Ik heb tenslotte als vrouw niet alleen een glazen plafond te doorstoten, maar ook nog een ijzeren plafond: er zijn ook te weinig vrouwen in de technische vakken. Jammer genoeg heb ik maar één leven. Maar goed, die bordjes. Verhuizen we september 2000 naar Bouillonstraat 6. Weet je dat we nu NOG STEEDS geen bordje aan het buitenhek hebben? En dat mijn medewerkers me weer met man en macht beneden moeten houden omdat ik het nu echt zelf ga doen? Voorbij dat ijzeren hek, naast de voordeur werd wel na maanden soebatten een bordje aangebracht met niet alleen onze naam, maar ook de naam van InterUm, dat al lang weer verhuisd was. Allemaal netjes doorgegeven hoor, en minstens tien keer over gebeld. Nee, Oost-Europa is er echt niks bij. Zou de bordjesdienst onze brieven lezen? Ik hoop het maar, dat verhoogt wellicht mijn kans op het goede naamplaatje. In die hoop verlaat ik je, met stevige handdruk van mijn ijzeren knuist,

Maaike

Moordpartij

Op zaterdag 2 juni gaat Nienke 's ochtends naar een emailcafé in de stad. "Ik verbaasde me er over dat de winkels opnieuw dicht waren. Niet wéér een staking, dacht ik. Er was ook een rare spanning op straat. In het internetcafé hoorde ik natuurlijk wat er was gebeurd, dat de koninklijke familie was vermoord, maar ik kon er weinig van geloven - net als de Nepalezen trouwens. Het rare was namelijk dat er helemaal geen binnenlands nieuws was. Geen radio, tv, geen krant was uitgekomen." Als het nieuws 's middags officieel

Nog vragen?

Op mijn stage bij het openbaar ministerie in Japan, hop ik van de ene afdeling naar de andere. Overal waar ik kom, krijg ik een ontvangst van heb ik jou daar. In vijf weken heb ik al zeven welkomstfeestjes, een aantal lunches met de baas erbij en de nodige afscheidsfeestjes achter de rug. Soms alleen met een paar officieren een hapje eten en flink wat glaasjes drinken in een knus restaurant. Een keer zelfs geïndigd in een hostess-karaoke bar, waar een studente tegenover je zit om je bij te schenken, zodra je whiskyglas een slok leger is. Maar meestal is het op kantoor zelf aan een lange tafel zitten met lekkere happen, veel mannen en een enkele vrouw. Beginnen met bier (lust je Japans bier?), dan wijn en tenslotte sake (heb je dit al eens gedronken?). Het openingscompliment is meestal: "Oh, kijk eens hoe goed ze haar stokjes vasthoudt!" Vaak heeft iemand mijn cv bij de hand om me te vragen hoeveel talen ik wel niet spreek. Eén keer hadden alle twintig mensen die om de tafel zaten een kopie van mijn cv naast hun bord. Waarom kwam je naar Japan? Wil je echt officier van justitie worden? Waarom eet je geen kaas? Op veel vragen volgt een vast antwoord. Nederlanders zijn lang, zodat ze hun hoofd boven de zeespiegel kunnen houden. Altijd succes, maar ik voel me steeds saai. Toch weten ze me af en

Jarinde Temminck Tuinstra

Wat is nou precies het verschil tussen het Duitse, Franse en Nederlandse rechtstelsel? Daar kan ik nog met mijn Nederlands, noch met mijn Japans bij. Het gekste compliment kreeg ik over rapportjes die ik elke dag op het openbaar ministerie in het Japans schrijf. O de aandacht wat van de inhoud afleiden, doe ik extra mijn best op kanji (Chinese tekens). "Je kanji zijn net mooier dan die van mijn dochter van zeven."

Soms zijn Japanners heel bewust van zichzelf. Toen tijdens de lunch bij iedereen hetzelfde als ik bestelde lach een officier, zonder dat ik er ook maar iets van gezegd had: "Ja, dat doen we omdat we Japanners zijn."

Onlangs ontmoette ik de zoveelste baas van een afdeling. Het eerste wat hij zei was: "Iedereen stelt je vast de hele tijd dezelfde vragen." Toch begon een officier, die me de hele middag had meegesjouwd, over het verschil in uitdrukkingmogelijkheden tussen de Chinese en Nederlandse taal in plaats van de gebruikelijke onderwerpen. Toen ik enthousiast zei: "Laat het me vooral weten als je een keer in Nederland bent", keek hij me glazig aan. "Weet je," zei hij op een plotseling ernstige toon, "Japanners zeggen vaak dat je vooral eens moet komen eten, maar uiteindelijk nodigen ze je nooit daadwerkelijk uit." Tsjja, hoeveel Japanners er dus echt naar Nederland durven komen, wordt nog afwachten.

Eindelijk weg

Examens afleggen in Parijs is onderhevig aan volslagen willekeur en totale anarchie. Dat merkte de Erasmusstudent Maartje Krabbe tijdens haar eerste tentamens. Maar klagen helpt. Jarinde Temminck Tuinstra is inmiddels het eten met stokjes meester en wordt door de Japanners het hemd van het lijf gevraagd. Beiden keren weer bijna huiswaarts.

Klagen over tentamens

Tentamens afnemen gaat op mijn universiteit, Paris V, met de Franse slag. Dat had ik al van andere Erasmusstudenten gehoord. Ze vertelden mij bijvoorbeeld dat iedere professor zijn eigen manier van overhoren heeft. De één laat alle studenten tegelijkertijd de zaal in, de ander vraagt ze 's ochtends aanwezig te zijn, om ze vervolgens allemaal een kwartier lang apart te verhoren. De studenten moeten onderling maar uitmaken wie er eerst gaat. Zo komt het dat de gangen van de faculteit tot een uur of acht 's avonds bol staan van de gestresste studenten. Het woord rooster komt kennelijk niet voor in het Franse vocabulaire. Ook het niveau van de tentamens schijnt te verschillen. Sommige professoren

laten je een uur lang wetsartikelen opdreunen, anderen beperken zich tot de vragen: "Waar kom je vandaan?" en "Wat vond je het leukste onderwerp van de cursus?" Eén jongen vertelde zelfs dat een prof hem, bij wijze van tentamen, had gevraagd of China een democratie is. Toen hij door de zenuwen volmondig ja antwoordde, kreeg hij alsnog een dikke vette acht.

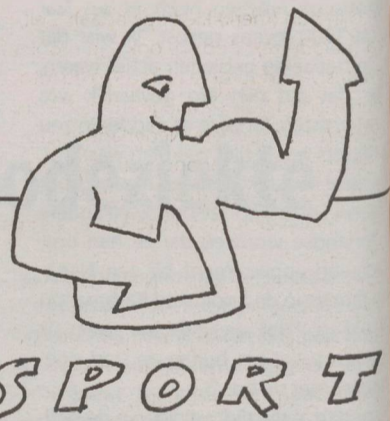
Met dit verhaal in mijn achterhoofd vertrok ik vrolijk naar mijn eerste tentamen. Jammer genoeg had mevrouw Camilleri het besloten om de duimschroeven wat aan te draaien bij de Erasmusstudenten. Ze liet me achter elkaar Franse arresten opdreunen. Bij iedere grammaticale fout, ja zelfs bij iedere hapering, rolde ze geïrriteerd met haar ogen. Ik werd er bijzonder nerveus van. Toen ik voor de derde keer dezelfde werkwoordfout maakte, begon ze ook nog te snuiven. Ik was helemaal uit mijn doen, kon mijn zinnen niet meer afmaken en stond na een kwartier zwetend buiten. Met een zetje in mijn zak, dat wel.

Het tweede tentamen ging geweldig. Mijn Frans was vloeiend en ik raakte maar niet uitgepraat. Tenminste, dat dacht ik. Toen ik klaar was keek meneer Villard me vol mededogen aan en zei, alsof hij het tegen een klein kind had: "Jij weet niet zo veel, hè?"

Ik denk niet dat ik het tentamen gehaald heb en hoop op een herkansing. Hoop, want recht op herkansing heeft de Franse student niet. Dat hangt wederom af van de professor.

Voor het tentamen van meneer Chaigneau stond ik om negen uur op de afgesproken plek. Toen hij er om half tien nog niet was, wilde ik vertrekken. "Wacht nog maar even," zei de secretaresse. "Franse professoren zijn vaak een paar uurtjes te laat." Om half drie 's middags kwam de prof eindelijk aanwaldden. "Sorry, ik was je helemaal vergeten." Hij had geen tijd meer om mijn tentamen af te nemen, want hij moest eerst 150 andere studenten ondervragen. Misschien dat hij om acht uur 's avonds nog een gaatje had. Mijn onderkaak viel op mijn schoenen van verbazing. Ik had nauwelijks geslapen en de hele dag ijsberend sigaretten gerookt op de vieze gangen van Malakoff. Bovendien stapte ik naar het bureau internationale relaties om een potje te klagen. Daar hielp mevrouw Badescu, beschermeng van alle Erasmusstudenten, was razend ("Het is hier een totale anarchie"). Ze greep Chaigneau bij zijn kraag en dwong hem mijn examen af te nemen. Het tentamen viel uiteindelijk mee. Mede omdat Chaigneau mijn onzin niet kon verstaan door die 150 babbelende Fransen op de gang, denk ik.

Maartje Krabbe

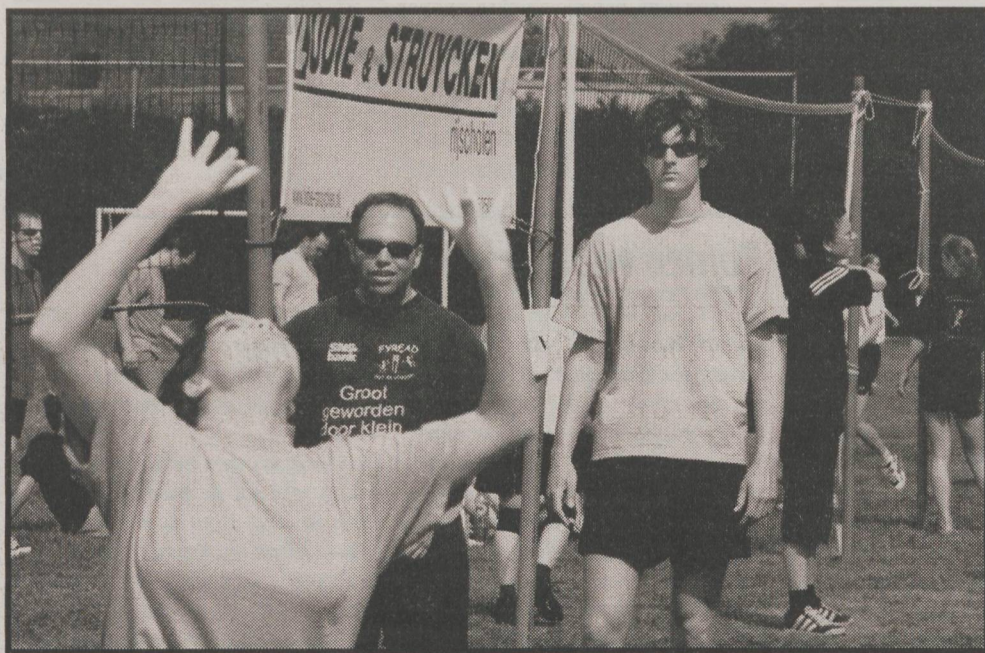

Geen hoog opgesneden badpakken

Onder een stralende zon werd afgelopen week aan de Maas oever het Nederlands studentenkampioenschap beachvolleybal gehouden. Een nu roodverbrande Danny Lips (23), tweedejaars rechtenstudent, stond er met zijn blote voeten in het zand. Tegelijk was hij als bestuurslid van de studenten-volleybalvereniging Fyrfad nauw betrokken bij de organisatie. "Het was kleinschalig maar kei-gezellig."

Het verschil

"De grootste verschillen tussen beachvolleybal en volleybal zijn de ondergrond en het aantal spelers. Bij beachvolleybal wordt er door een ploeg van twee personen op zand gespeeld. Door dat mulle zand is beachvolleybal een stuk zwaarder dan normaal. Wel kun je agressiever duiken naar de bal, maar dan moeten er geen steentjes in zitten. Bovendien is bij beachvolleybal de afstand van de achterlijn tot het net acht meter, één meter minder dan normaal. Anders is het scoren veel te makkelijk. Een ander verschil is dat je bij

"Iedereen kan volleyballen" (foto Philip Driessen)

beachvolleybal de bal niet bovenhands over het net mag werken. Je moet óf smashes óf onderhands slaan. Dat betekent dat je technisch verzorgd moet spelen."

De charme

"Omdat techniek en onderlinge afstemming zo belangrijk zijn, kun je winnen

van mensen die normaal gesproken, in de zaal, beter zijn. Ik speel zelf in het tweede team, maar we hebben dus gewonnen van mensen die in het eerste spelen. De tweede dag ging het overigens een stuk beter, omdat mijn maat en ik beter op elkaar waren ingespeeld. Belangrijk is dat je met z'n tweeën het veld goed afdekt. Ik had nooit eerder

beachvolleybal gespeeld. Nu ben ik er erg positief over. Samen met een teamgenoot ga ik van de zomer aan een paar toernooien meedoen."

Vooroordelen

"Veel mensen denken dat je lang en slank moet zijn om goed te kunnen volleyballen. Maar volleyballen kan ieder-

een. Zelf ben ik, hoe zal ik het zeggen, wat gedrongen. Ik ben dan ook spelverdeler, die zijn meestal wat kleiner. Verder was er maar één mannenploeg die in de blote bast speelde. Geen Baywatch praktijken dus, met vrouwen in hoog opgesneden badpakken en mannen in zwembroek. De meeste studenten speelden in een korte volleybalbroek en een T-shirt of topje."

Blessures

"Mijn teamspeler had de twijfelachtig keer om als enige geblesseerd te raken tijdens het kampioenschap. Hij traptte op een van de haringen, die de lijnen van het speelveld op hun plek te houden. Een flinke snee in zijn voet was het gevolg. Maar hij heeft na behandeling gewoon verder kunnen spelen. Voor vingers, knieën en enkels zijn kwetsbaar. Zelf heb ik door een zware knieblessuur anderhalf jaar lang niet kunnen spelen. Dit was voor mij het eerste toernooi dat ik zonder knie-brace kon spelen, en ben gelukkig heel gebleven."

Rutger Hondelink

Duitse studenten en medewerkers over de angst voor een slecht imago

"Ik schaam me er niet meer voor dat ik Duits ben"

Een Duitser in het buitenland mag niet zomaar alles tegen een journalist zeggen. Zeker niet als er een vleugje kritiek op het gastland tussen de regels door te lezen valt, vinden nogal wat Duitse UM-studenten. Zij reageren gevoelig op dit soort uitspraken, bleek onlangs in *Observant*. Waar komt die heftigheid vandaan? *Observant* vroeg twee Duitse UM-studenten en twee Duitse UM-medewerkers om een verklaring. Ze zochten, aarzelden, redeneerden, keken kritisch naar zichzelf, maar hadden niet overal een antwoord op.

De grote groepen Duitse studenten die de mensa bevolken kunnen niet altijd op evenveel sympathie van de Nederlanders rekenen (foto: Philip Driessen)

Het begon met een schijnbaar onschuldige artikel over de kledingsmaak van een Duitse studente in *Observant* 30. Zij vertelde dat de meeste Duitsers in Maastricht wat meer geld te spenderen hebben dan hun collega's thuis; iets wat zich in hun (merk) kleding vertaalt. Zelf, zo meldde ze, houdt ze ook van mooie en dus vaak duurder kleren. Op de foto zien we haar Rolex-horloge; een cadeau-tje van haar ouders. Nederlandse studenten, zo was haar opgefallen, dragen vaak dispuuttruien en -bloezen en vrouwen hullen zich vaak in te korte lange broeken. Onschuldige uitspraken? Niet in de ogen van tal van Duitse UM-studenten. In brieven aan *Observant* toonden zij hun ergernis. Het stuk zou alle levende vooroordelen (de oosterburen zijn rijk, patserig en arrogant) weer bevestigen. Het schetst precies het beeld wat "WE niet willen zijn", klonk het verontwaardigd. Bovendien is het ongehoord dat zij een kritische opmerking maakt over de kleren van Nederlanders, schreven ze eensgezind. Waar haalt ze het lef vandaan? Beseft zij niet dat wij hier te gast zijn?

Rijke student

Eerstejaars economie Barbara Busen (20), een klein jaar in Nederland en spreekt de taal nog niet) heeft ook met ergernis het stuk gelezen. Aan haar tafel in de mensa werd op de dag dat *Observant* uitkwam heftig gediscussieerd. "Wij lopen zo niet rond, wij zijn niet zo rijk", werd er door velen gezegd. "Het was een emotionele discussie, verklaringen voor die emoties hebben we toen niet gezocht." Ook nu kan ze die maar moeizaam vinden. "Ik geloof dat de Duitsers hier in Maastricht wat meer geld hebben dan de Nederlanders. En het is waar: als we een toets hebben, komt de Nederlander op de fiets en de Duitser met de auto. Maar wij willen niet dat men denkt dat we rijk zijn. Dat is niet zo. Wij moeten ook vaak werken voor ons geld." Maar

wat dan nog? Waarom is het erg als je het stempel 'rijke' student hebt? Barbara aarzelt. "Ik weet het niet. Achter onze ergernis zit de angst dat er een verkeerd beeld van ons wordt opgeroepen. Al deze ophef kan te maken hebben met het identiteitsprobleem dat wij van oudsher hebben. Hollanders lopen tijdens voetbalwedstrijden en met Koninkinnedag in het oranje door de stad. In Duitsland kan dat niet. Je wordt scheef aangekeken als je laat blijken dat je trots bent op je land. Wij lopen niet met vlaggen. Al schaam ik me er niet voor dat ik Duitse ben. Ik ben er trots op, al is *stolz* een woord dat bij ons nog steeds negatief beladen is."

Schaamte

Ook Katja Lubina begrijpt de commotie onder haar landgenoten. Ze is 23 jaar, en spreekt vloeiend Nederlands. Alleen een licht accent verradt haar afkomst. Ze is sinds 1997 in Maastricht, studeert cultuurwetenschappen en rechten, en is actief in de studentenpolitiek. "Een Nederlandse vriendin had nergens last van toen ze het stuk las, maar ik had ook moeite met de arrogante toon: 'Kijk hier mijn horloge', 'Nederlanders hebben geen smaak'. Dat soort dingen. Wij zijn hier inderdaad te gast", zegt ze. Om er zachtjes aan toe te voegen: "En dus moet je je gedragen. Je bent toch een soort ambassadeur van Duitsland." En je gedragen betekent in haar optiek: als je kritiek hebt, breng het dan afgewogen en voorzichtig, zeker als het gaat over de autochtone bevolking. Waarom? Omdat, aldus Katja, men aan de Maastrichtse universiteit toch al niet overloopt van sympathie voor de vele Duitsers die maar moeilijk integreren, in groten getale de mensa bevolken en bij de ingang van de Tongersestraat en masse hun sigaretjes roken. "Er is de vrees dat het beeld van de slechte Duitser weer gevoed wordt. Van de boze natie die Nederland in de Tweede Wereldoorlog zo veel leed heeft berokkend. De oorlog die ieder jaar op

mijn middelbare school weer behandeld werd, zit altijd ergens in mijn hoofd sinds ik in Nederland ben. Je kunt er op afgekeken worden. Ik maak het nauwelijks mee, ze horen vaak niet dat ik Duitse ben, maar laatst liep ik al pratend in mijn moedertaal met een vriendin over de Grote Staat en toen was het raak: ik moest die fiets teruggeven, kreeg ik te horen.

"Ik ben me nog nooit zo bewust van mijn nationaliteit geweest als hier. En dat terwijl ik een Nederlandse moeder heb. Zelfs in Amerika waar ik een jaar bij een joodse familie woonde, was dat veel minder. Ik heb me lang geschaamd voor mijn Duits-zijn. Het voelde ongemakkelijk. Uiteindelijk heb ik er een paper over geschreven voor cws. Het was een soort therapie, want door mijn analyse zag ik dat ik geen reden heb om me te schamen."

Erbij willen horen

Jasper Grosskurth (26), afgestudeerd in International Economic Studies aan de UM, oprichter van de Rag Week, inmid-

dels assistent in opleiding bij het Maastrichtse ICIS (International Centre for Integrative Studies), woont sinds 1997 in Nederland. Ook hij beheerst de taal tot in de puntjes. De verbinding die Katja legt met de Tweede Wereldoorlog vindt hij te ver gezocht.

Grosskurth: "Maar dat 'te gast zijn' is iets anders. Duitse studenten zijn meer politiek bewust dan hun Nederlandse collega's. Zij zijn heel gevoelig voor politieke correctheid en vinden dat je tolerant moet zijn. Dat je niet meteen de mensen uit het land waar je verblijft moet afkraken." Al was van afkraken in het gewraakte artikel geen sprake. "Ja, soms leidt dit tot een overreactie en maak je van een mug (de opmerking over de te korte lange broeken, red.) een olifant."

Hij heeft echter nog een andere verklaring voor de ophef. "Duitse studenten willen graag een goede indruk maken, en die maken ze in hun ogen niet als ze worden afgeschilderd als autobezitters en kinderen van rijke ouders. Rijk zijn op zich is het probleem niet, maar de rijke student uithangen is wel negatief.

In meeste gevallen heb je zelf weinig gedaan om die rijkdom te verwerven. Bundespraesident Johannes Rau zei laatst dat je alleen trots kunt zijn op datgene wat je zelf tot stand hebt gebracht. Daar zit wat in."

Juist op dit punt zit de tegenstrijdigheid. De Duitse UM-studenten lijken 'rijk' een vies woord te vinden, maar kunnen er niet omheen dat ze vaak een auto bezitten en gezegend zijn met redelijk welgestelde ouders, weet Jasper. "Wij hebben geen OV-kaart. Los daarvan is het openbaar vervoer naar Duitsland lang niet altijd handig. Vaak is de auto voor ons het goedkoopste en makkelijkste vervoermiddel. Maar het bezit daarvan wekt wel een rijke indruk. Nu komen de meesten ook niet uit armlastige gezinnen. Dat kan ook niet want wij kunnen onze studiebeurs, waar overigens maar 15 procent van alle Duitse studenten recht op heeft, niet meenemen naar het buitenland. Zonder redelijk bemiddelde ouders kom je er niet. Of je moet heel

Lees verder op pagina 8

Goethe-Institut: begrip voor heftigheid, maar persoonlijke aanval is misplaatst

Of ze er een nachtje over mag slapen? Gabriele Schmitz-Schwamborn, als hoofd van de taalafdeling verbonden aan het Goethe-Institut in Amsterdam (een instituut dat zich bezighoudt met de Duits-Nederlandse betrekkingen), vindt het een boeiende casus. Maar ook een lastige. We moeten van haar geen wetenschappelijk onderbouwd verhaal verwachten, waarschuwt ze. Haar antwoord vloeit voort uit haar jarenlange ervaring met interculturele uitwisseling. "Ik denk dat je de verklaringen voor de ophef op verschillende niveaus moet zoeken. Het eerste niveau is vrij simpel: iemand geeft zijn mening en dat mag en kan in een vrij Europa. Je mag hier zeggen wat je wilt, maar het staat ieder-

een natuurlijk vrij om te discussiëren en te 'vechten' over de inhoud.

"Het tweede niveau is van een andere orde. Dat gaat over de vraag: wie spreekt hier? Leef je als Duitser, Nederlander of bijvoorbeeld Brit in het buitenland, dan weet je dat je op de eerste plaats een Duitser, Nederlander of Brit bent. In ons eigen land zijn we ons vaak niet bewust van onze nationaliteit, maar in het buitenland word je opeens door anderen zo beschouwd en voel je je zelf ook Duitser, Nederlander of Brit. Ga maar na: als een Nederlander in Frankrijk landgenoten treft die zich slecht gedragen, dan schaamt hij zich. Dat groepsgevoel is niet exclusief voor Duitsers, dat zie je overal. Vanuit deze optiek is het begrijpelijk dat de Duitse UM-stu-

denten zich aangesproken voelen als een collega-student haar visie geeft.

"Het derde niveau gaat uit van een andere vraag: in welk land ben ik? Is het een land waarmee Duitsland recent nog in oorlog was, dan zal dat zeker de historisch gevoelige Duitsers - en dat zijn er veel - niet koud laten. Je bent je bewust van dat verleden en voelt je lid van het volk dat in dit geval de Nederlanders zo veel leed heeft berokkend. Hoe verhoud ik me tot deze geschiedenis, zullen zij zich meer dan eens afvragen. Ook dit aspect speelt hier denk ik een rol. Kortom: ik sta er dan ook niet van te kijken dat mensen zo heftig reageren. Al vind ik persoonlijke aanvallen niet op z'n plaats. Ga de discussie aan en hou het open." (RJ)

Vervolg van pagina 7

veel werken, maar dat is zeker in het eerste jaar erg moeilijk."

Die goede indruk is nodig om er bij te horen, om echt deel uit te gaan maken van de Maastrichtse studentenwereld. "Ze willen graag integreren, daar ben ik van overtuigd, maar dat lukt zelden echt goed. In het begin van de studie heb je de taalbarrière. Iedereen spreekt wel Engels, maar als je in een groep met merendeels Nederlanders belandt, wordt er onderling al snel Nederlands gesproken. Dat zorgt er voor dat je als

Duits niet 'binnenkomt'. Verder zijn de 'ontmoetingsplaatsen' voor ons niet zo aantrekkelijk. Een Duitser is niet gewend aan verenigingen en dispuuten. Hij voelt zich daar niet zo op z'n gemak omdat ze geen inhoudelijk doel hebben", legt de oprichter van de Rag Week uit. "Ik denk dat studenten sneller zouden toe-happen als er bijvoorbeeld -ik noem maar wat- een voetbalkijdersdispuut zou bestaan. Je hebt dan een gemeenschappelijke noemer, je kunt elkaar via een activiteit leren kennen. Dat ontbreekt nu. Gezelligheid is te vaag, daar heb je geen clubje voor nodig."

Echt kennismaken

Bernhard Hahn (41) heeft ook de indruk dat Duitsers maar moeizaam integreren. Hij is senior softwareontwikkelaar bij het aan de Universiteit Maastricht gelieerde RIKS en woont al jaren in Nederland. Ook hij noemt het stuk arrogant en vooroordelen bevestigend, maar heeft er geen moeite mee omdat het duidelijk het oordeel is van één individu dat niet als vertegenwoordiger van haar volk optreedt. "Het blijft speculeren, maar ik denk dat integreren voor hen minder noodzakelijk is, want ze zijn met velen. Nederlan-

ders zullen om die reden ook minder snel op hen toestappen. Hoeveel Duitsers spreken er na drie jaar Maastricht Nederlands? Zouden dat er veel zijn? Een Canadees die hier komt studeren zal hoogstwaarschijnlijk veel meer actie ondernemen om de taal te leren en te integreren. Hij is in veel gevallen alleen." Misschien, redeneert Bernhard, maakt het feit dat Duitsers en Nederlanders voor elkaar nog altijd vreemden zijn, de angst om verkeerd begrepen te worden des te groter. "Zodra je andere nationaliteiten persoonlijk leert kennen en zij met jou kennismaken, verdwijnen

ideeën over bepaalde groepen. Ik raakte zelf tijdens mijn studententijd bevriend met een jongen uit Palestina. Iemand die direct uit het conflict in het Midden Oosten kwam. Toen ik zijn verhalen hoorde werd mijn beeld van het conflict veel breder en genuanceerder dan dat wat de media mij vertelden."

Riki Janssen

Wie het artikel dat de aanleiding was voor dit verhaal en de brieven nog eens wil lezen: www.observant.unimaas.nl
Ga naar archief, jaargang 21, nummer 30, 31 en 32

De nieuwe studentenbondvoorzitters van LSVb en ISO spreken

"Studenten hebben het gevoel dat ze niets te zeggen hebben"

Twee fietsen in de hal blokkeren de deur en trapleuningen ontbreken in het statige pand in de Utrechtse binnenstad waar de Landelijke Studentenvakbond (LSVb) kantoor houdt.

De kamers hebben al een tijdje geen stofzuiger meer gezien en in een hoekje op de gang liggen enkele volle vuilniszakken.

Tweehonderd meter verderop, bij het Interstedelijk Studentenuitvoerend Comité (ISO), wordt het beeld eveneens bepaald door afwas en oud papier. Een dame slechts gekleed in de *Union Jack* prijst op de deur van het herentoeilet het Angelsaksisch model aan.

Nog een overeenkomst: beide studentenbonden kozen onlangs een nieuw bestuur. Jonathan Zondag (24), student theologie uit Utrecht, wordt de nieuwe voorzitter van het ISO. De LSVb koos voor de Wageningse Sofie Joosse (23), studente rurale ontwikkelingsociologie.

Wat is de grootste misstand in het hoger onderwijs?

Zondag: "De grote veranderingen die momenteel op stapel staan -denk maar aan de discussie over collegegelddifferentiatie- kunnen de goede, maar ook de verkeerde kant op gaan: in de richting van een Amerikaans systeem, waarin alleen rijkelui kinderen nog goed onderwijs kunnen betalen." Joosse: "Het stelsel van studiefinanciering moet echt minder rigide. Studenten worden niet meer actief in onderwijscommissies of besturen van verenigingen, omdat ze per se binnen vier jaar willen afstuderen, om niet te hoeven lenen."

De betrokkenheid van studenten wordt steeds kleiner: zie de opkomst bij u-raadsverkiezingen of op jullie discussieavonden. Is er nog een rol weggelegd voor een studentenbond?

Zondag: "Juist door de afnemende belangstelling voor de studentenvertegenwoordiging wordt onze rol groter: je hebt betere voelsprietten nodig om te ontdekken wat er leeft."

Joosse: "Een studentenbond is niet hetzelfde als de studentenraden. Wij houden ons niet rechtstreeks bezig met lokale zaken. Dat voor de studenteninspraak minder belangstelling is komt door het studiefinancieringsstelsel. Bovendien hebben studenten het gevoel dat ze toch niks te zeggen hebben."

LSVb-voorzitter Sofie Joosse

Hebben studenten dan nog wel wat te zeggen?

Zondag: "Studenten hebben veel deskundigheid nodig om te kunnen meepraten. Helaas zitten ze bijvoorbeeld vaak maar een jaar in een faculteitsraad. Dat is te weinig." Joosse: "Een gevolg van decentralisatie is dat je erg afhankelijk bent van de goodwill van de bazen op je hogeschool of universiteit, die je juist zou moeten controleren. Het wordt er niet helderder op. In Den Haag wijzen ze naar beneden, op de instellingen naar boven. Er ontstaan zwevende verantwoordelijkheden."

Waarom ben je niet lid van de andere bond?

Zondag: "Toen ik actief werd, ben ik begonnen de websites te vergelijken. Op de site van de LSVb kon ik de informatie moeilijk vinden. Verder heb ik het idee dat bij de LSVb toch behoorlijk wat linkse mensen rondlopen. Ik voel me zelf prettiger bij overleg zoeken en constructief meedenken." Joosse: "De LSVb

werkt meer vanuit een visie, een ideaalbeeld van het onderwijs. Het ISO is reactiever, zo van: er ligt een nota, daar praten we over."

Heb je wel eens gedemonstreerd?

Zondag: "Tegen apartheid, bij een benzinestation van Shell. Dat moet dus ergens eind jaren tachtig geweest zijn. Ik heb geen slangen gesneden nee, alleen een stukje meegelopen." Joosse: "Op de middelbare school met *Nederland bekennt Kleur*. Dat was een hele grote demonstratie, en ik was erg onder de indruk van het enthousiasme. Vroeger eens op de schouders van mijn vader, dat zal wel tegen de kernbom geweest zijn. Bij een scholierendemonstratie; ik weet niet eens meer waartegen. Oh, en ook toen de OV werd opgesplitst in een week- en een weekendkaart."

Waarom ben jij een goede voorzitter?

Zondag: "Ik ben zevendejaars. Ik ben de oudste in het nieuwe bestuur, en kom inhoudelijk goed beslagen ten ijs."

ISO-voorzitter Jonathan Zondag (foto's Hans Stakelbeek)

Joosse: "Ik kom van een lokale bond, de WSO in Wageningen. Daardoor weet ik goed wat er speelt. Ik denk dat dat beter is dan iemand die alleen bestuurlijke ervaring heeft. Politici hebben meestal gewoon politicologie gestudeerd. Het zijn bestuurders, geen deskundigen."

Waar zie je het meest tegenop?

Zondag: "De verkiezingen. Ik denk dat het moeilijk wordt een inhoudelijk debat te voeren. Politici willen dan vooral punten scoren en elkaar vliegen afvangen." Joosse: "Ik ga het lastig vinden een jaar lang niet gewoon Sofie te zijn. Ik moet straks voor iedereen altijd bereikbaar blijven. Morgen ga ik een mobiele telefoon kopen."

Wat vind je van Hermans?

Zondag: "Ik heb hem nog niet ontmoet, maar het lijkt me een aardige man. Hoger onderwijs heeft te weinig prioriteit. Onder Ritzen zijn studenten enorm gekort, en Hermans heeft dat nauwe-

lijks gecompenseerd. Als er geld vrijkomt, gaat het altijd naar onderwijs en onderzoek en nooit naar beurzen, de OV-kaart of huisvesting." Joosse: "Een echte liberaal. Hij hangt echt alles op aan deregulering. Hermans is nou een voorbeeld van zo'n bestuurder: hij heeft gewoon politicologie gestudeerd."

Wie moet na de verkiezingen minister van onderwijs worden?

Zondag: "Een minister die het hoger onderwijs niet beschouwt als de sluitpost op zijn begroting. Natuurlijk is het heel erg dat klassen van de basisschool naar huis moeten worden gestuurd, maar in het hbo valt ook een derde van de lessen uit." Joosse: "Als ik de tekst voor de vacature mocht opstellen werd het iets als 'een visionair die kwaliteit en studenten voorop stelt'. Ja, daar zou Hermans ook voor tekenen. Nou goed, dan wil ik zelf in de sollicitatiecommissie."

HOP, Wieland van Dijk

German students: "We do not want people to think we are rich." See page 9 and 10 (photo Philip Driessen)

German students and staff and their fear of a bad image

"I am no longer ashamed to be German"

Germans abroad cannot say just anything to a journalist. Certainly if there is a tinge of criticism to be read between the lines regarding the host country, so feel quite a few German UM students. They react sensitively to such statements, as appeared recently in *Observant*. Where does the fierceness of this reaction come from? *Observant* asked two German UM students and two German UM employees for an explanation. They sought, hesitated, reasoned, took a critical look at themselves, but did not have an answer for everything.

It all started with an apparently innocent article on a German student's taste in clothes in *Observant* 30. She said that most Germans in Maastricht had more money to spend than their colleagues back home; something which showed through in their (brand) clothes. She herself, as she reported, loves beautiful and therefore quite often more expensive clothes. We saw a photo of her Rolex watch, a present from her parents. Dutch students, as she had noticed, often wear fraternity jumpers and shirts and women often swathe themselves in long trousers that are too short.

Innocent statements? Not in the eyes of many German UM students. They expressed their vexation in letters to *Observant*. The article confirmed all existing prejudices (our neighbours to the east are rich, arrogant and love to show off). It sketches exactly the picture that "WE do not want," were the indignant replies. Moreover, it is outrageous that she should make critical remarks about the clothes that the Dutch wear, they wrote unanimously. Where does she get off? Does she not realise that we are a guests here?

Rich student

First-year Economics student Barbara Busen (20, has been in the Netherlands for little under a year so she does not speak the language yet) is no exception to the letter writers and read the article with indignation. The day that the *Observant* was published, there was a vehement discussion at her table in the student cafeteria. "We do not go around like that, we are not that rich," many of them said. "It was an emotional discussion, we did not seek explanations for those emotions then." Even now, it is difficult to find such explanations. "I believe that the Germans here in Maastricht have a bit more money than the Dutch. And it is true: when we have an exam, the Dutch come by bike and the Germans come by car. But we do not want people to think we are rich.

To be continued on page 10

Mobile detector may prevent SMS fraud

A mobile detector is the latest weapon in the battle against SMS fraud at the Faculty of Economics and Business Administration. This device beeps or vibrates when students have their mobile phones on or switch them on during exams.

The faculty had previously considered purchasing a jammer, but devices that interfere with radio communication appear to be prohibited in the Netherlands. It would also make it impossible to make an emergency call. In addition, jammers are difficult to adjust and would be a risk for air and ambulance traffic.

During the last exam period, the faculty experimented with a mobile detector. According to the exam co-ordinator, W. Bogaert, the method has not been perfected yet. The device did go off, but this was caused by students who were not taking part in the exam using their phones outside in the corridor.

He himself prefers a solution without technical gadgets: students should have to hand in the exam questions when they leave the hall. This would make it virtually impossible for them to transmit the answers with the text book in their hands. "After the exam is finished, the

block co-ordinator could then put the exam on the web site, so that students can download it."

After the first rumours about SMS fraud, education co-ordinator T. van Veen spontaneously received an anti-fraud pen. "It blinks as soon as someone switches on a mobile phone. A company had the pens made as a promotional gift - we can order more if we want. But we won't - a pen like that is more of a trinket." A more serious offer came from a Belgian company. Together with a telephone company, it had developed a device that has already been used successfully in cinemas.

For the moment, P. Hick, head of automation of the Faculty of Economics, regards the mobile detector as the best option for the future. "It is primarily a matter of tuning it properly. The detector can cover 150 square meters, but can also be restricted to an area as small as 3 to 4 square meters, for example to focus on a block of toilets." If the tests are completed successfully, the faculty will purchase more of these detectors, at about twelve hundred guilders each.

Marieke de Wit

Binding advice boosts 'propedeuse' results

The percentage of students to gain their 'propedeuse' in one year at the Faculty of Economics and Business Administration has increased considerably. For students who started in 1998 the counter stopped at 36 percent, one year later the figure had gone to 45 percent.

This is one of the outcomes of an interim evaluation of the binding study advice (bsa). Last academic year was the first time that the faculty sent students packing who had failed to obtain the minimum required 24 credits. The faculty wants to use the bsa to select good students and promote graduation results.

The higher success rate in the 'propedeuse' applies to all programmes, with the exception of Fiscal Economics, where the percentage actually dropped by about fifteen.

Against all expectations, the threat of a negative study advice did not result in greater numbers of first-year students to stop their studies in 1999 - 2000 on their own initiative compared to a year earlier. There does seem to be such an effect this year though.

It also appears that most students of the non-bsa year 1998, who would have received a positive advice, will pass their 'propedeuse' in a maximum of two years.

Last month not on page six

Small election turnout

The turnout figures of the electronic elections for the university councils were dramatically low. Of the eleven thousand Maastricht students, a mere 10 percent voted, compared to 21 percent last year. An all time low was seen at Economics, where only 5 percent took the trouble. The new voting system and the continued effect of the Modernisation of the University Management Structure, in which the faculty councils have less to say than before, appear to be the big culprits. The election results do, however, pose the question of the credibility of the councils.

Electronic voting does not necessarily mean a low turnout, as was proven by the University of Groningen. Approximately 34 percent of the students there responded. But they were waited on hand and foot. Clicking OK produced the ballot paper on the screen. The Maastricht results prove that such comforts are necessary. The Limburg elections were not embedded in a system that the students were already using. Until last year there was an obsolete email system, so large numbers of students switched to a Hotmail account. This means that the university cannot reach them so easily anymore. Moreover, the Maastricht voting office did not want to go as far as providing extra information via the ballot paper, which the office in Groningen did do.

Later train

At the insistence of the Maastricht Student Council, the Maastricht alderman for education and many others, the Dutch railway has extended its timetable between Maastricht and Amsterdam. As from Sunday 10 June, the last direct train from Amsterdam leaves at 22.27 (this was one hour earlier), to arrive in Maastricht a little after one o'clock. The last inter-city to the capital leaves from Maastricht Central at 22.29 (this used to be 21.29). In a nutshell, this means that travellers have half an hour more. In the past, those who boarded a train around ten o'clock in the evening, were the last to be able to travel the full route between Amsterdam and Maastricht. But they had to change once.

Marieke de Wit

Continued from page 9

We are not. We often also have to work for our money." But what of it? Why is it terrible to be branded as a 'rich' student? Barbara hesitates. "I do not know. Veiled by our vexation is the fear that the wrong idea about us is conjured up. All this fuss could be part of the identity problem that we have from way back. When the national football team plays and on the Queen's birthday, the Dutch wear orange. That is not possible in Germany. You get peculiar looks if you show that you are proud of your country. We do not go around carrying flags. Even though I am not ashamed of being German. I am proud of it, even though stolz is a word that still has a negative undertone for us."

Shame

Katja Lubina also understands the commotion among her fellow-countrymen. She is 23 years of age, and speaks fluent Dutch. Only a slight accent betrays her origin. She has been in Maastricht since 1997, studies both Arts and Culture and Law, and is active in student politics. "A Dutch friend of hers had no trouble with the article when she read it, but I was bothered by the arrogant tone: 'Here, look at my watch,' the Dutch have no taste. That kind of thing. We are indeed guests here," she says. Gently adding: "And that means that you must behave yourself. You are a kind of ambassador for Germany." And behaving yourself, in her eyes, means to weigh any criticism that one might have very carefully before putting it forward, certainly when it concerns the native population. Why? Because, according to Katja, people at the Maastricht university are not overflowing with sympathy for the many Germans that have great difficulty integrating, who populate the student cafeteria in large numbers and who smoke their cigarettes en masse at the entrance of the Tongersestraat.

"The fear exists that the image of the bad Germans will be refuelled. The wicked country that caused the Netherlands so much sorrow in the Second World War. The war that was spoken of every year at my secondary school, that has been on my mind since I came to the Netherlands. You can be held responsible for it. I have hardly ever experienced it, often they do not hear that I am German, but just recently while I was out walking and talking to a friend in my native tongue on the Grote Staat, it just happened: I was to return the bicycle, was what I was told.

"I have never been so aware of my nationality as I have here. And then to think that I have a Dutch mother. Even in America, where I spent a year living with a Jewish family, it was much less. For a long time, I was ashamed of being German. It felt awkward. Eventually, I wrote a paper on the subject for Arts and Culture. It was a kind of therapy, because as a result of my analysis I realised that I have no reason to be ashamed."

Wanting to belong

Jasper Grosskurth (26), graduate of International Economic Studies at the UM, founder of the Rag Week, and now a trainee research assistant at the Maastricht ICIS (International Centre for Integrative Studies), has lived in the Netherlands since 1997. He too is extremely fluent in the Dutch language. The connection that Katja made with the Second World War, he feels, is a bit too far fetched.

Grosskurth: "But the bit about 'being a guest' is something different. German students are more aware of politics than their Dutch colleagues. They are very sensitive towards political correctness and feel that you must be tolerant.

Katja Lubina (photos Philip Driessen)

Jasper Grosskurth

That you should not run the people in whose country you are staying into the ground." Even though there was no question of running anyone into the ground in the challenged article. "Yes, sometimes this leads to over-reaction and you make a mountain (the remark about the short long trousers, ed.) out of a molehill."

He does, however, have another explanation for the commotion. "German students really want to make a good

impression, and in their eyes they cannot do so if they are made out to be car owners and children of wealthy parents. Being rich is in itself not the problem, but playing the rich student is bad. In most cases you yourself will have done very little to acquire this wealth. Bundespraesident Johannes Rau recently said that you can only be proud of what you yourself have brought about. I think he has a point."

This is exactly where the contradiction

seems to be. German UM students appear to find 'rich' a dirty word, but cannot deny that they often own a car and are blessed with reasonably wealthy parents, Jasper. "We do not have a student train pass. Besides, public transport to Germany is not always convenient. A car is often the cheapest and easiest means of transport for us. But to own one creates the impression of wealth. It is true that most are not from the poorest of families. That would

not be possible anyway, because we cannot take our student grants abroad with us, grants for which - by the way - only 15 percent of all German students qualify. You cannot make it without reasonably wealthy parents. Or you have to work quite a lot, which is difficult, particularly in first year."

Making a good impression is necessary in order to belong, to be accepted as part of the Maastricht student world. "They really want to integrate, I am convinced of that, but they hardly succeed. At the beginning of your studies, there is a language barrier. Everybody speaks English, but if you end up in a group of mainly Dutch students, then Dutch is the language spoken. This means that as a German person you are not 'included'. In addition, the 'places where people meet' are not attractive to us. Germans are not used to student associations and fraternities. He does not feel at ease there because they have no particular aim," explains the founder of the Rag Week. "I think students would be quicker to join - for example - a football watchers fraternity, if such were to exist. It would provide a common denominator, and one could get to know each other through an activity. This is what is missing at the moment. Having a good time together is too vague, one does not need a club for that."

Getting to know each other

Bernhard Hahn (41) is also of the impression that Germans find it very difficult to integrate. He is senior software developer at RIKS, which is affiliated to the Universiteit Maastricht, and he has lived in the Netherlands for many years. He also refers to the article as being arrogant and a confirmation of prejudices, although he has not got a problem with it because it is clearly one individual's opinion, someone who is not behaving as a representative of her people.

"It is still speculation, but I think that integration is less of a necessity for them, because they are so many. For the same reason, Dutch people will not approach them quickly. How many Germans speak Dutch after three years in Maastricht? Would there be many? A Canadian who comes here to study will more likely take the trouble to learn the language and to integrate. In many cases, he will be alone." Maybe, Bernhard reasons, the fact that the Germans and the Dutch are still strangers for each other, makes the fear of being wrongly understood even greater. "As soon as you get to know other nationalities personally and they get to know you, ideas about certain groups disappear. During my own study, I became friends with a guy from Palestine. Someone who came straight from the conflict in the Middle East. When I heard his stories, my ideas about the conflict became broader and I became more open-minded than I had been on the basis of what I had heard and read in the media."

Riki Janssen

Goethe Institut: emotions understandable, but personal attack misplaced

Gabriele Schmitz-Schwamborn, head of the language section of the Goethe Institut in Amsterdam (an institute that is concerned with German-Dutch relationships) asked whether she could sleep on it. She thinks it is an interesting case, but at the same time a complex one. She warns that we should not expect an explanation based on scientific evidence. Her answer stems from her many years of experience with intercultural exchange.

"I think we should look for explanations for the commotion at different levels.

The first level is fairly simple: someone expresses an opinion and that is allowed in a free Europe. One can say whatever one wants here, but all are free to discuss and 'fight' the contents.

"The second level is of a different order. It concerns the question of who is speaking? A German, Dutchman or Briton living abroad knows that he is first and foremost a German, Dutchman or Briton. In our own country, we are often less aware of our nationality, but in a foreign country it is how the local people see us, so we suddenly

feel a German, Dutchman or Briton. For example, if a Dutchman in France sees fellow countrymen misbehaving, he feels ashamed. This sense of being part of a group is not an exclusive German phenomenon, it is universal. From this perspective, it is understandable that German UM students feel personally involved if another German student expresses her opinion.

"The third level concerns the question in which country one is. If that country is one with which Germany was at war in recent times, this fact will certainly

play a role for the historically sensitive Germans - and there are many of those. They are aware of their past and feel part of a nation which - in this case - caused the Dutch so much grief. They will ask themselves more than once how to relate to their country's history. I think that this aspect also plays a part here.

"In short, I am not surprised that emotions can run so high. But I believe that personal attacks are out of order. Take part in the discussions, but keep an open mind." (RJ)

What shall we do this summer?

On the Road Again or Bridging the Expectation-Reality Gap 2001

The parents of foreign students are ranking high as preferred travel companions (photo Philip Driessen)

We are all painfully aware of the ingredients necessary to fix the perfect vacation. One just has to keep an eye on the Expectation-Reality Gap and to prevent it from getting wider than the Maas. The right equation for a good summer holiday includes a lot of constant elements such as sun, beach, party, fun, and at least one variable – money. The higher the geld level, the better the outcome. But instead of exercising in wishful thinking and artificially raising expectations, here are a few Practically tested tips on how to tame the swings of the variable and how to improve performance. We all know what we did last summer and it is about time to make it better.

The money shortage is what brings to life the ER gap. It is, however, typical for student life, with the exception of the few students who have rich parents or enough brains to get into highly rewarding activities, such as trading on some stock exchange via the Internet. The later is a popular occupation amongst the students of the Economics faculty. Investing in stocks and options, besides the educational value and the thrill of excitement, brings enough cash to guarantee a good summer holiday in Spain or Greece. That is a very positive

lesson from the youngsters and I am taking a mental note.

I have a lot of friends who live on the bright side of life and enjoy the benefits of having wealthy parents. Even in that set up, however, some students vegetate on a humble allowance intended to educate them in a modest lifestyle and sombreness. This phenomenon is to be observed if the parents are from a Northern Calvinist upbringing. So, exclude these students from the list. The rest of the folks coming from rich families get laptops for Christmas, shop designer wear and kick off for breaks on a regular basis. The difficulty for them is not to finance the holiday but to figure out what they want from their vacation and where, as they can do anything anyhow.

And that brings in another important component of the good trip – it works better if you know well in advance what you are looking for and where you want to go. Many students start planning early and take holidays out of season and therefore on better prices. Plenty of student agencies and attractive web sites for that purpose. No need to list them, we are all hanging out there. Another positive side of early planning is that you have more time to remind your old friends living in exotic places of your existence and to prepare them for a long visit. Special advice from the Maastricht student body – socialise! Make friends, keep friends. Then visit them during the summer – a very popular form of vacation. It guarantees low expenses and a good treat. So, if you want to work on that option, leave some time for e-mailing and sitting in chat rooms to ensure warm welcome and hospitality.

It is not surprising that many students use their friends nearby and far away as travel agents, I also do it and it is often done to me. Surprisingly for

me, the parents of foreign students are also ranking high as preferred travel companions. The explanation: the academic year does not leave enough time for family reunions, so the generations get together during the summer. Besides this social side, the holiday with the parents has one more very positive characteristic – you don't pay for it, mom & pap cover the expenses. In that way, you can get to the French Riviera or whatever other expensive destination comes to your mind within the blink of an eye. So, for whatever reason, many students' holiday is in a family framework, sometimes followed by a short romantic getaway with the loved one, paid from your own pocket.

Generally, the rule is – the richer you are, the farther you go, but not always. Studying abroad is another popular option. The study-in-the-summer scheme offers a good combination of travelling, living abroad and working on your resume. A good language course or a summer school at a prestigious university overseas also qualifies strongly for parental financial support, which is always welcome. The same applies to the various internships abroad – they are often considered as the summer holiday and are a dignified undertaking blessed by the family.

The financial dimension of the holiday plans puts the majority of the students behind the counter in the Maastricht pubs. To bring summer expectations and reality closely together, most of the students work throughout the year, usually a day per week. Some go for internships but as we know, the jobs that look good in the CV don't pay well, so the catering business remains the most popular. The ones with busy studying schedules work for a month in the summer, sometimes at more than one place and then invest immediately in

their holidays.

Despite the work, however, the Southern sun is not affordable for everyone. The Dutch coast and the camping sites in the Benelux are also amongst the places where you can find Maastricht students. Regard the nights in a tent as a romantic adventure and never rule out the possibility for sunshine in Scheveningen. Miracles do happen, count on the greenhouse effect. But not only the coast, Maastricht itself also qualifies for a holiday destination. For the non-Limburg Dutch students, Maastricht is already very-very abroad, so a summer here no matter what you do is a bit of a holiday itself.

The foreign students are a different story altogether. These guys seldom stay in Maastricht during the summer. The vicinity is already fully explored over the weekends and the generous holiday breaks throughout the academic year, so no Cologne, Aachen or Brussels can lure them. The most common destination is home. For many that is the only possibility to reunite with their families, for others it is the only trip abroad their yearly budget can bear. It is difficult to imagine if you have never experienced it, but the farther your home is, the more you miss it. As always, what you cannot easily get is most desirable.

Finally, some wisdom derived from my personal experience. I had a very student-like holiday in Spain in early May. The charter flights were cheap but scheduled in such hours that I had to camp at the airports and to improvise with transportation in the middle of the night. I stayed at the friends of a friend and soon the house usually inhabited by three was shared by nine; it has been a long time since I have shared a mattress with someone I don't know. While everything became a subject of

The British Top 3, Summer 2001

1. Cyprus (the new Ibiza!!!)
2. Spain
3. Greece

SSSS - The favourite student Holiday Formula : Sun, Sea, Sand & Sex

common use in the common room and the eating hours shifted from normal to the middle of the night, I realised that am no longer receptive for this type of holiday. It took me a while to switch day with night and to adjust to the local fiesta schedule and by the time I was feeling comfortable and appreciating the easy-going student lifestyle, the week was already over. So, here it is - a typical example of the consequences of overlooking the ER gap.

And to illustrate its importance in real life situations beyond my personal life, here comes a good Turkish story with a powerful message. Once upon a time, a very spoiled Sultan was ruling the country and as he was very spoiled, he was very difficult to satisfy. So, one day he announced a national competition for the best-measured tailor-made bed cover. The best masters of the country came, measured the sultan and carefully prepared the quilts. None of them, however, fitted the sultan who either spread his legs outside the quilts or bent his limbs to make the covers look too long. As a result, the above-mentioned specialists were promptly decapitated. The final one appeared with a tiny dusty rug and a big stick in his hand. The rug hardly reached to the knees of the sultan but then the quilts master unexpectedly hit His Highness' feet with the stick. That made the sultan fit just exactly under the cover. The moral of the story being: spread your legs as much as your rug allows. That will spare you a lot of frustration in bridging the ER gap. Not only when it comes to holiday planning, but in general.

Tsveti Nacheva

This article is based on the personal experiences of Aimee Coenen, Cornelia Arnouts, Emily Finan, Jennifer Bell, Alan Dixon, and Stefan Janssen

Am I only lovely when I am weak?

I had this interesting situation recently. My boyfriend wanted to help me. Well, fine with me, but I have just fallen from my bike and anyhow suffering a concussion and bruised knees, so I would have rather kept my misery for my very private use instead of exhibiting my various weaknesses. So, I turned him away while still laying half-broken in the middle of the road. And then he snapped "You are the worst woman I have ever had!" and cycled away.

Well, nothing surprising, Blame the Foreigner is always a popular principle. But leave the indigenous-foreign socio-cultural conflicts at peace. Beyond that, why am I the worst one and are the women only lovely when they are weak? It seems to me that in the male mind, the need for help and protection is more of a female characteristic than the bloody monthly visits! And so what then, am I as a female, bound to be the weaker part in what I hoped to be an equal relationship? And what if I am the stronger one?

I can imagine that the female 'weakness' triggers in the average male heart a conscious and more often subconscious urge to take care, to be tender, compassionate, what have you. What does the female 'toughness' trigger then? Frustration? What happens to the relationships in which the woman is the one with a better position and a higher salary and the guy is a part-timer who baby-sits his own offspring in the afternoons? Maybe I know only the wrong people, but I cannot think of anybody existing in the above mentioned set-up. So, if the good woman (as opposed to me being the bad one) is by presumption in a need of help and always eager to receive it, she cannot be the stronger one in the relationship. Maybe the equal one, but judging upon my negative experience with social equality during socialism, I have a problem believing that one can build up a perfectly equal social interaction.

My boyfriend at least is a non-believer. In his world the woman multiplies and spreads her energies over the washing, ironing, cleaning and sometimes gardening if he doesn't like it. He thinks I am too ambitious, too ambitious for him and too ambitious for my own good. And that confuses me, as I am still striving to make up my mind - are toughness and ambition a blessing or a curse? Moreover, I just cannot accept that a woman with a personality still stands for a woman with a personal problem. I am personally entitled to be as tough as I can handle and even though help is always desirable, to me it lingers somewhat too close to dependency. So, thanks but no thanks.

Well, he came back and I was still lying on the road being more willing to accept help if anything, in the name of peace and mutual understanding. But I keep on wondering is inequality a fruitful ground for love? Well, for relationships for sure.

Nia

Part 16 of a series on foreign students and their wardrobes

A one hundred and fifty year old dress

Last week Elisa Alcalde (22), student of International Economic Studies, visited her old home town of Zaragoza. The Spanish student bought her whole summer wardrobe in one swoop. "Spanish chain of stores such as Mango and Zara are also starting to make their way into the Netherlands. But at home I have my own addresses. Which is not the case in Maastricht."

Elisa Alcalde told us that while she was shopping, she had to take into account that she had to be able to cycle with whatever she bought. "Because of the heat, dresses and skirts are very popular in the Spanish summer. Fortunately, knee-length skirts are in fashion at the moment. Because mini skirts are very impractical on a bike." Even the pavement is of influence. "I often wear high heels in Spain. I do not even think of trying that in Maastricht with all those cobble stones. That is why I am wearing flat shoes now."

"What I have noticed is that Spanish parents in general dress in a more traditional fashion compared to their Dutch counterparts. My mother, for example, would never wear a pair of jeans to work. Perhaps if she was going out for the day." And to stay within the family: "My grandmother wore only black for a whole year after my grandfather died, as a sign of mourning. It is a habit that is dying out, people often only wear black now at the funeral."

One tradition that is upheld is the celebration of *diá del Pilar*, the annual festival in Zaragoza, on 12 October. "Everyone wears the traditional costume

Elisa Alcalde (photo Philip Driessen)

in a long parade to a big square where a dress made from flowers is laid around a holy statue. I wear the *traje de baturra*, consisting of, among other things, a long

dress, a cardigan (*justillo*), which is held together at the front with laces and a distinctive triangular shawl (*mantón*). The dress is passed on from generation to

generation. Mine is about one hundred and fifty years old."

Rutger Hondelink

Maastricht tuna students release CD with Spanish folk music

Always a romantic song for that one girl

During the Middle Ages, Spanish students travelled around singing to earn the money for food and a roof over their heads, as well as the fees for their studies. Student life then was not a party subsidised by the state. This tradition, called *tuna*, still lives on. Not only in Spain, but since 1992 also in Maastricht. The Tuna Universitaria de Maastricht is releasing its first CD this week, called *Locos de la Calle*.

Exactly where the name 'tuna' comes from, is unknown, according to treasurer Chris van der Wal. "It is probably related to the Spanish verb *tunar*," which means: hanging around, lounging about, and living a free lifestyle.

A tuna plays traditional Spanish folk

music. Lyrics are about travelling, historical events and, of course, love. A *tuno* will always try to charm a girl in the audience by singing a special romantic song for her.

The Maastricht tuna comprises 25 members, of whom a few are still 'in training'. They are referred to in the first instance as *pardillo*. From there, they can be promoted to *novato* in order to eventually become *tuno*, a fully fledged member.

Training is a necessity because speaking Spanish is not a requirement for admission. New members do not even need to be able to play the traditional stringed instruments such as the *banduria*, *quattro*, or *charango*. Chris van der Wal: "Most new members play the guitar and later move on to another instrument. You learn Spanish as you go along, while you are singing."

In addition to the music, the costume is also important for a tuna. Tunos wear black *cappas*, cloaks decorated with

emblems from cities where the group has played. *Cintas* can be attached to the *cappa*. These are pieces of material from a loved one's slip: this reminds the *tuno* of his conquest. Furthermore, the members wear sashes. Outsiders can see by the colour of the sash from which university and sometimes even from which faculty a *tuno* is.

Traditionally, tunas perform in a different city to the one where they live. The group goes *parcheren*, walking around a town, passing sidewalk cafes and pubs, in order to collect money for new strings and costumes. These days, the tunas play mainly at weddings, office parties and *rondas*: parties organised by a group of ladies (a bachelor party or a sorority).

The CD, which the group has released independently, contains a mixture of Spanish, South American and Mexican tuna songs. The whole CD has been produced well and sounds professional. The recordings were in fact meant to be a work of reference, for new members

to learn the songs more quickly. The quality, however, was good enough to release the CD. This was done obviously in the hope of extra publicity and to recruit new members.

Chris Gijsselaers

Tuna Universitaria de Maastricht: Locos de la Calle, f25.- Available at the pub Frats on the Tongersestraat. The group rehearses here every Tuesday from 21.00 hours. For more information call 06-18372311

RADIO MAASTRICHT

Studenten-nieuws
dinsdag en donderdag
19.00-19.30

107.5 FM ether 93.7 FM kabel

[De Redactie]

Bureau voor tijdelijke redactiekracht

zoekt: aankomend redacteuren

Met kennis van/belangstelling voor een van de volgende gebieden:

- ICT/telecom
- geld en beurs/beleggen
- fiscale zaken
- juridische onderwerpen
- kunst en cultuur
- transport en logistiek
- geneeskunde/gezondheid
- vrije tijd en sport
- politiek/maatschappelijke ontwikkelingen
- marketing/communicatie

Voordat ze 'in het diepe' worden geworpen, kunnen kandidaten deelnemen aan onze interne opleiding praktische journalistiek

Uw sollicitatiebrief kunt u richten aan:
[De Redactie], t.a.v. de heer J.P. Dik, Gooische Kaai 15,
1141 TV Monnickendam, 0299-653853,
www.deredactie.net

MEDEDELINGEN

PSYCHOLOGIE

Voor kopij: Y.Mordang/W.Schipper, Bur.Psych., UNS 40,
tel.:3881886, voor vrijdag 12.00 uur.

LET OP!!

Het onderwijs voor alle jaren begint in de week van 27 augustus 2001.

Toetsen

Jaar 1

Wetens.Th.: ma 25-06-01, 13.30-15.30 uur, Sporthal de Heeg

Bloktoets 1.7: vrij 29-06-01, 09.00-11.00 uur, Sporthal de Heeg

Jaar 3

Bloktoets 3.7.1: vrij 25-06-01, 11.30-13.30 uur, Sporthal de Heeg

Bloktoets 3.7.2: vrij 25-06-01, 11.30-13.30 uur, Sporthal de Heeg

Bloktoets 3.7.3: vrij 25-06-01, 11.30-13.30 uur, Sporthal de Heeg

Bloktoets 3.7.4: vrij 25-06-01, 11.30-15.30 uur, Sporthal de Heeg

Herzien overzicht herkansingen

Jaar 1

Herk. Wetens.Th: di 21-08-01, 16.00-18.00 uur, uns40-0647

Herk. StatIB: wo 22-08-01, 11.00-13.00 uur, uns50-0402

Herk. 1.6: ma 02-07-01, 13.30-15.30 uur, uns40-0647

Herk. 1.7: do 23-08-01, 13.30-15.30 uur, uns40-0647

Jaar 2

Herk. 2.6: di 03-07-01, 13.30-15.30 uur, uns40-0647

Herk. 2.7: di 21-08-01, 13.30-15.30 uur, uns40-0647

Herk. Stat 2B: wo 22-08-01, 13.30-15.30 uur, uns50-0402

Jaar 3

Herk. 3.7.1: wo 22-08-01, 08.30-10.30 uur, deb1-0122

Herk. 3.7.2: wo 22-08-01, 08.30-10.30 uur, deb1-0122

Herk. 3.7.3: wo 22-08-01, 08.30-10.30 uur, deb1-0122

Herk. 3.7.4: wo 22-08-01, 08.30-10.30 uur, deb1-0122

Herk. Comp.Vrd 3, do 23-08-01, 11.00-13.00 uur, uns40-0647

Extra herkansing STATIIB:

vr 24-08-01, 11.00-13.00 uur, uns40-0673, Akenzaal

Doctoraal diploma

De eerstvolgende doctoraal diploma-uitreiking vindt plaats op donderdag 25 oktober en/of vrijdag 26 oktober 2001.

Stages

Stagecoördinator: Wijnand Raaijmakers, k 4.777A;

tel 3881880; email: w.raaijmakers@psychology.unimaas.nl
Spreekuur: iedere dinsdag van 13.00-14.00 uur, intekenen bij kr. 4.777A. Daarbuiten na telefonische afspraak tel.3881880.

Klinische stage

Voor het onderzoek "het beloop en risicofactoren van gedragsstoornissen bij dementie" bestaat de mogelijkheid om vanaf juli werkervaring op te doen in de psychodiagnostiek van patiënten met dementie (afnemen cognitieve tests en verslaglegging).

Het onderzoek vindt plaats bij dementie patiënten van de Geheugenpoli van het AZM en de RIAGG Maastricht. Voor dit onderzoek zoeken wij enthousiaste studenten die voor minimaal 1 dag per week ervaring willen opdoen met psychodiagnostisch onderzoek van dementiepatiënten en hun verzorgers.

Ben je geïnteresseerd, neem dan voor nadere inlichtingen contact op met mw drs. P.Aalten of mw drs. M.de Vugt (tel.043-3877428).

Gecombineerde klinische en onderzoeksstage Met SPOED (vanaf september) worden twee stagiaires gevraagd voor een onderzoeksstage in het kader van een lopend onderzoek naar dyslexie en SLI onder supervisie van dr. Jos Hendriksen, in samenwerking met de GGD in Maastricht. Een klinische stage in het jeugdrevalidatiecentrum Franciscusoord kan met de onderzoeksstage gecombineerd worden. Info bij de stagecoördinator, tel 043-3881880.

No time to lose!

In een of twee jaar je hbo-diploma bij Schoevers

Kom zaterdag 23 juni (10.00 - 14.00 uur) naar onze Open Dag!

Voor informatie: 0800-Schoevers (0800-724 63 83 77) of www.schoevers.nl

Adviseur met oog voor strategie en rapportages

Onze opdrachtgever Mercedes-Benz Customer Assistance Center, sinds 1998 gevestigd te Maastricht, beantwoordt alle vragen, wensen en problemen van Mercedes Benz klanten in West-Europa. Dit gebeurt zowel mondeling als schriftelijk, 365 dagen per jaar en 24 uur per dag. Met één duidelijk doel voor ogen: de verwachtingen van hun klanten overtreffen. Met meer dan 30 verschillende nationaliteiten en ruim 600 medewerkers wordt dit doel succesvol gerealiseerd.

Het afgelopen jaar hebben zij een enorm dynamische ontwikkeling doorgemaakt, hierdoor zijn zij voor de afdeling 24 uur Service op zoek naar een:

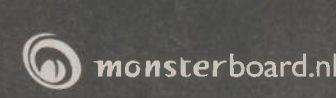
Research & Planning Specialist

De Functie
Binnen de afdeling 24 uur Service bent u verantwoordelijk voor het analyseren van (niet financiële) management informatie met betrekking tot de geleverde service en het op basis daarvan geven van adequaat advies aan het management over procesverbeteringen. U verzorgt de standaard rapportages en ontwikkelt ad hoc rapportages die tegemoet komen aan de informatiebehoefte van het management of de hoofdkantoren van Mercedes-Benz CAC in den lande. U werkt nauw samen met de process specialist en de key account manager en rapporteert aan de support manager 24 uur Service.

Het Profiel
De ideale kandidaat beschikt over een HBO/Academisch werk- en denkniveau, bij voorkeur in een economische/bedrijfskundige richting. U bent sterk in analyses en statistische systematieken. U bent bekend met of heeft minimaal een grote interesse in het werken met Business Intelligence Systems en Excel. U beheerst de Engelse taal uitstekend, zowel mondeling als schriftelijk. Werken onder hoge druk is voor u een stimulans. Als persoon bent u te omschrijven als: pro-actief, communicatief, analytisch, en stressbestendig.

Geboden wordt
Uitdagende functie in een ambitieuze, dynamische, internationale en multiculturele werkomgeving en een jong team bij een succesvolle onderneming. Verder biedt de opdrachtgever een prima salaris en secundaire arbeidsvoorwaarden die in overeenstemming zijn met de zwaarte van de functie.

Is uw interesse in een vertrouwelijk kennismakingsgesprek gewekt, of wenst u meer informatie betreffende deze functie, dan zien wij uw reactie met belangstelling tegemoet. Uw vragen of schriftelijke sollicitatie, vergezeld van curriculum vitae, kunt u richten aan TMP.Worldwide Executive eResourcing Maastricht t.a.v. de heer Franklin Schmetz, Wilhelminasingel 102, NL-6221 BL, Maastricht, tel.: +31-(0)43-3569999, of email naar: franklin.schmetz@mribv.com

Unigraphic design, photography and print

PROEFSCHRIFTEN

- ✓ formaat proefschrift 16,5 x 24 cm
- ✓ omslag gedrukt in zwart met een steunkleur op 250 grams gestreken papier (glans of mat)
- ✓ binnenpagina's geprint (600 dpi) in zwart op 90 grams houtvrij offset papier
- ✓ afwerking garenloos verlijmd
- ✓ aanvraag isbn nummer wordt door ons verzorgd
- ✓ de levertijd bedraagt 15 werkdagen, na aanlevering pagina's
- ✓ uitnodigingskaartjes en stellingen zijn bij de prijs inbegrepen
- ✓ ontwerp omslag op basis van nacalculatie
- ✓ onderstaande prijzen zijn excl. 6% btw en gebaseerd op aanlevering van kant en klare pagina's, dit kunnen zowel prints als digitale bestanden zijn.

oplage	stuksprijs per proefschrift					
	300	400	500	600	700	800
pag. 96	6,70	5,50	4,95	4,55	4,20	4,00
112	7,50	6,30	6,00	5,60	5,20	4,80
128	8,40	7,60	7,30	6,60	6,00	5,50
144	9,30	8,90	8,20	7,90	7,10	6,20
160	10,15	9,10	8,80	8,10	7,90	6,80
176	11,00	9,90	8,95	8,30	8,00	7,50
192	12,00	11,10	9,90	8,60	8,10	7,70
208	12,80	11,40	10,50	9,90	8,50	7,90
224	13,70	11,70	10,60	10,20	8,80	8,10
240	14,50	13,10	11,60	11,10	9,20	8,90
256	15,55	14,00	12,80	11,80	10,90	9,30
272	16,45	14,50	13,00	12,10	11,20	10,20
288	17,35	16,50	15,20	13,50	12,00	10,90
304	18,20	16,90	14,80	14,00	12,80	11,50

Informatie Unigraphic, Peter Debyeplein 15, 6229 HA Maastricht
T 043 3883970 F 043 3613824 ISDN 043 3560226

MEDEDELINGEN

RECHTS-
GELEERDHEID

Voor kopij: Christel van den Maagdenberg, Bur.Onderwijs, Lencu-
lenstraat 26, tel. 3883003, voor vrijdag 12.00 uur.

Actuele informatie van Bureau Onderwijs
kun je raadplegen via Internet op: [http://
www.rechten.unimaas.nl/burow/actuele.htm](http://www.rechten.unimaas.nl/burow/actuele.htm)

Zomerset/Opsteltitels NR + FR

De zomerzet 2000/2001 en de herkansingsop-
steltitels NR + FR zijn verkrijgbaar aan de onder-
wijsbalie.

De onderwijsbalie is i.v.m. de toetsweek
gesloten vanaf maandag 25 juni t/m donder-
dag 28 juni 2001.

Indeling bloktoetsen blok 4 voltijd- en deel-
tijdopleiding Nederlands recht, Fiscaal recht
en European Law School

Maandag 25 juni 2001 09.00-12.00 uur Sport-
hal de Geusselt

FR 3.4 Fiscaal vennootschapsrecht
NR 3.4 Handelsrecht

Maandag 25 juni 2001 13.30-16.30 uur Sport-
hal de Geusselt

ELS 3.4 States, Markets and European Integration
FR 4.4 Lijfrente en levensverzekering
NR 1.4 Practicum B (+ deeltijdstudenten)
NR 4.4 Historical and current issues in internatio-
nal law

Dinsdag 26 juni 2001 09.00-12.00 uur Sport-
hal de Geusselt

ELS 3.4 Economics
FR 2.4 Bedrijfseconomie I en Openbare financiën
FR 4.4 Europese vennootschapsbelasting
NR 3.4 Sociale zekerheid (+ deeltijdstudenten)

Dinsdag 26 juni 2001 13.30-16.30 uur Sport-
hal de Geusselt

NR 3.4 Goederenrecht
NR 3.4 Materieel strafrecht en criminele politiek
NR 4.4 Human rights (+ MIC)

Woensdag 27 juni 2001 09.00-12.00 uur
Sporthal Randwijck

NR 1.4 Overheid (+ deeltijdstudenten)

Woensdag 27 juni 2001 13.30-16.30 uur
Sporthal Randwijck

NR 2.4 Vermogensrecht (+ deeltijdstudenten)
NR 4.4 International Organisations

Donderdag 28 juni 2001 09.00-12.00 uur
Sporthal de Geusselt

ELS 3.4 European Company Law (+ MIC)
NR 4.4 Consumentenrecht (+ deeltijdstudenten)
NR 4.4 Slachtoffers in het (straf)recht

Donderdag 28 juni 2001 13.30 - 16.30 uur
Sporthal de Geusselt

FR 4.4 Internationaal belastingrecht II
NR 3.4 Gezondheidszorg en overheid
NR 3.4 Current issues of European Community
Law (+ MIC)
NR 4.4 Capita selecta bestuursrecht

Donderdag 28 juni 2001 18.30 - 21.30 uur
Sporthal de Geusselt

Rechtshandeling (deeltijdstudenten)
Strafrecht (deeltijdstudenten)
Arbeid en onderneming (deeltijdstudenten)
Recht, beleid en organisatie (deeltijdstudenten)

Voor de toets European Company Law worden
ELS-studenten geacht mee te nemen: de ver-
streckte bundel EU-legislation en het Nederlands
Burgerlijk Wetboek en Wetboek van Koophandel
(opgenomen in wetgevingseditie Vermande en
Kluwer).

Indeling bloktoetsen herkansing blok 3 vol-
tijd- en deeltijdopleiding Nederlands recht,
Fiscaal recht en European Law School

Dinsdag 3 juli 2001 09.00-12.00 uur Sporthal
de Geusselt

FR 3.3 Belastingtheorie
FR 4.3 Internationale loonbelasting en premie-
heffing
NR 2.3/ELS 2.3 Staats- en bestuursrecht (+ deel-
tijd)
NR 3.3 Strafrechtelijke procedures en mensen-
rechten

Dinsdag 3 juli 2001 13.30-16.30 uur Sporthal
de Geusselt

FR 2.3 Strafrecht en fiscus
FR 4.3 Internationaal belastingrecht
NR 1.3 Onrechtmatig gedrag (+ deeltijd)

Woensdag 4 juli 2001 09.00-12.00 uur Sport-

hal de Geusselt

ELS 2.3 Common Law System
FR 3.3 Belastingrecht voor ondernemingen
NR 3.3 Verbintenissenrecht
FR 2.3 Inleiding in het belastingrecht

Herkansingstoets staats- en bestuursrecht
(2.3) 3 juli 2001

Tijdens de herkansingstoets van staats- en
bestuursrecht van 3 juli a.s. mag naast de toege-
stane (niet-geannoteerde) wettenbundels even-
eens gebruik worden gemaakt van de jurispru-
dentiemap staats- en bestuursrecht. In deze map
mag niets bijgeschreven zijn. Er wordt op gewe-
zen dat naast de in deze map opgenomen juris-
prudentie ook de in de voorgeschreven litera-
tuur besproken jurisprudentie tot de toetsstof
behoort.

Virtuele pleitstage

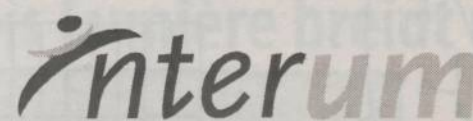
Zoek jij als doctoraal student Rechten naar inno-
vatieve manieren om je pleitvaardigheden te
ontwikkelen, dan is deelname aan het onder-
zoek 'Virtuele pleitstage' (UM, OUNL) vast iets
voor jou. Meld je vóór 1 juli 2001 aan voor
deelname in oktober/november 2001.
Tijdsbesteding aan studie en onderzoek is onge-
veer 60 uur. Je krijgt dan het studiemateriaal en
ontvangt fl. 350,-. Bovendien ben je vrijgesteld
voor een deel van het najaarsblok communica-
tieve vaardigheden. Meer over het onderzoek en
de wijze van aanmelding vind je op de Website
van het Bureau Onderwijs van de Faculteit
der Rechtsgeleerdheid, op de prikborden bij
de FdR, of kun je per e-mail aanvragen bij
rob.nadoleski@ou.nl. Graag zien we je aanmel-
ding tegemoet.

Cursus Frans voor ELS-studenten

De faculteit biedt aan ELS-studenten de moge-
lijkheid tot het volgen van een cursus Frans, ver-
zorgd door WorldNeth. Deze mogelijkheid staat
in de eerste plaats open voor degenen die in het
cursusjaar 2001/2002 aan het vierde jaar bezig
zullen zijn; bij voldoende plaats kunnen ook
derdejaars deelnemen. Zie voor verdere infor-
matie kun je raadplegen via Internet op: [http://
www.rechten.unimaas.nl/burow/actuele.htm](http://www.rechten.unimaas.nl/burow/actuele.htm)

Bureau Stages

Onze wekelijkse nieuwsbrief staat op internet:
www.rechten.unimaas.nl/burstage
De stages Nederlands recht, Fiscaal recht en
European Law School worden door het bureau
stages gecoördineerd. Alle stages die studiepun-
ten moeten opleveren, dienen tevoren bij de
stagecoördinator te worden aangevraagd en/of
aangemeld. Het bureau bevindt zich in Bouillon-
straat 3, kamer 0.223 en 0.224. Aan de straatkant
bevindt zich de 'etalage' van Bureau Stages, met
informatie over stageaanbod.

InterUM BV, het interne detachingsbureau van de Universiteit Maastricht,
zoekt ten behoeve van de Faculteit der Geneeskunde, voor het academisch
jaar 2001 - 2002 een

Student-assistent

Duur en omvang: - 0,2 fte (= 8 uur per week)
- van 01-09-2001 tot 01-07-2002

Project: - Rol van Granzyme A en B in de pathogenese van COPD
projectleider prof.dr. E.F.M. Wouters, afdelingshoofd
Pulmonologie)

Vereisten: - 2e, 3e, 4e jaars student Geneeskunde
- nog niet eerder een student-assistentenschap hebben vervuld
- op basis van de salarisschalen voor student-assistenten van
de UM.

Uurloon: - InterUM BV, tel. 3882688 of bij Mw. J. Vernooij
(3881527/3881504), Mw. M. Dentener (3881494/3881527),
secre. Pulmonologie (3885044)

Info: - InterUM BV, tel. 3882688 of bij Mw. J. Vernooij
(3881527/3881504), Mw. M. Dentener (3881494/3881527),
secre. Pulmonologie (3885044)

Sluitingsdatum: - 10 dagen na verschijningsdatum
Geïnteresseerden worden verzocht binnen 10 dagen na verschijningsdatum een
brief met cv te sturen naar: Prof.dr. E.F.M. Wouters, afdelingshoofd Pulmonolo-
gie, FdG, Postbus 616, 6200 MD Maastricht.

UNIVERSITAIRE PERS MAASTRICHT

boek- en grafische producties
uitgeverij universitaire pers maastricht

tel (043) 3545100 e-mail: info@datawyse.nl
fax (043) 3545109 www.promotiewijzer.nl

Licom KAM bv

Sourethweg 2

6422 PC Heerlen

Tel. 045 - 5666310

Fax 045 - 5666265

KAM

De Arbodienst Licom KAM bv is een externe, gecertificeerde Arbodienst die bedrijven
adviseert en ondersteunt op het gebied van Kwaliteit, Arbeidsomstandigheden en Milieu.
De Arbodienst Licom KAM bv, werkzaam voor een 10-tal grote bedrijven in de Oostelijke
Mijnstreek, zoekt op korte termijn een fulltime:

(Bedrijfs)arts m/v

Wij zoeken een arts met affiniteit voor bedrijfsgezondheidszorg, die in staat moet zijn
om zowel in teamverband als zelfstandig te werken. Naast een op samenwerking
gerichte werkwijze kunt u vanuit een professionele werkhouding goed omgaan met
belangentegenstellingen.

Als (bedrijfs)arts bij Arbodienst Licom KAM bv bestaat een belangrijk deel van uw
werk uit verzuimbegeleiding van medewerkers werkzaam bij bedrijven die belast
zijn met de uitvoering van de Wet Sociale Werkvoorziening. Daarnaast behoort het
verzorgen van het Periodiek Arbeidsgezondheidskundig Onderzoek ook tot uw taken.
U werkt hierbij intensief samen met de bedrijfsverpleegkundigen. U verzorgt het
arbeidsgeneeskundig spreekuur en voert functiegerichte keuringen uit. Als lid van
het toetsingsteam levert u een bijdrage aan de Risico Inventarisatie en Evaluatie en
aan de totstandkoming van Arbo-adviezen. In sociale teams adviseert u het manage-
ment t.a.v. arbeidsomstandigheden en verzuimbegeleiding.

Afhankelijk van uw ervaring bieden wij u naast uitstekende arbeidsvoorwaarden een
passend salaris in overeenstemming met uw functie.

Nadere informatie over deze functie kan ingewonnen worden bij de heer
D.P. Bahlmann, Operationeel Manager Licom KAM bv, tel.nr. (045) 566 6312 of
Dr. J. van Kempen, Chef Bedrijfsarts Licom KAM bv, tel.nr. (045) 566 6330.

Uw schriftelijke reacties kunt u vóór 12 juli a.s. sturen naar:

Licom Hoofdkantoor,
t.a.v. W.J. Sangen, Hoofd P en O, Postbus 330 6400 AH Heerlen.

STERK. SAMEN MET LICOM

Sittardse zomertentoonstelling vol romantiek

Verontschuldiging van een kunstenaar

Het kan vreemd lopen. Een dik jaar geleden struinde Norbert Fiddelers nog de modewereld af op zoek naar couturiers om hun werk te fotograferen. Bij gebrek aan beteren niet. Nu 'doet' hij een paar keer per jaar Londen, New York en Tokio.

toren-mentaliteit van 'wij weten wat de mensen willen.' Het zijn dan ook unica die Fiddelers maakt en ze slaan aan. "Mensen vinden ze tof." Maar niet in Nederland. "Hier heb ik wel eens wat aan familie verkocht, maar er is eenvoudigweg geen modebranche. Men heeft geen geld over voor unieke kleding en vindt iets aparts al snel gek." De prijzen passen inderdaad niet binnen de 'Hollandse zuinigheid'. Een paar honderd dollar voor een kledingstuk is normaal. De truien, lappen, en broeken liggen verpakt in doorzichtige plastic tassen op een flinke berg. Fiddelers koos deze ongewone manier van presenteren om "kunst en mode gescheiden te houden".

Het grootste deel van de expositie beslaat een vijftien meter lange wand beplakt met allerhande zaken. Stilstaande video-beelden, kleurrijke, repeterende patronen, en niet gebruikte mode-opdrukken. Ook veel foto's: mode-fotografie en snap-shots. Zakjes garens en lapjes stof. Aantekeningen, gedichten, en tekeningen van fantasiebeestjes. In de bonte verzameling papier zijn het ogenschijnlijk kleinigheden die de romantiek van het geheel blootleggen: van tekeningen voorziene papieren boterhamzakjes van het type 'niet in Nederland verkrijgbaar', de voorkant van een kladblok dat vijf francs kostte, en het ouderwetse label van een koffer. Fiddelers roept met succes het gevoel van de globetrotter en de charme van

het reizen op.

De ruimte krijgt een aparte sfeer door de geluidsstroom van kunstenaars, dj en producer Susie Jae. De Amerikaanse liet zich *loosely* inspireren door Fiddelers' fantasiefiguurtjes. "Childish", noemt ze de sfeer van het resultaat: een aantal lagen fris geluid, gevuld met schrapelige, mechanische klanken. De microfoons op de grond vangen de tonen in de ruimte op, waardoor de klankstroom verandert. Door op de vloer te stampen of er met een bal op te stuteren, manipuleert de bezoeker het geluid.

Met de titel *We are not sleeping* wil het duo het beeld van de slapende, luie kunstenaar op de hak nemen. Fiddelers: "Het lijkt er vaak op dat je je moet verontschuldigen als je niet van negen tot vijf werkt. Dan doe je niks, terwijl je net een nacht hebt doorgevoerd".

Roel Willems

We are not sleeping van Susie Jae en Norbert Fiddelers. Museum Het Domein, Kapittelstraat 6, Sittard. Di. - zo. 11.00-17.00 uur, tot en met 19 augustus. Toegang f 5,-, CJP f 2,10. Meer info: www.hetdomein.nl

Filmhuis Lumière breidt uit

Capucijnkerk
(foto Philip Driessen)

Filmhuisdirecteur J. Besselink gelooft er heilig in. Nog dit jaar kan begonnen worden met de uitbreiding van Lumière naar de Capucijnkerk. Toch is de politieke kogel nog niet door de kerk. Besselink: "Als de gemeenteraad zich unaniem achter de wethouder schaaft, die dit jaar al met de verbouwing wil beginnen, gaat het plan natuurlijk door." Het definitieve besluit valt pas in november als de gemeentebegroting voor 2002 wordt vastgesteld. Besselink maakt zich er weinig zorgen over. "Uitgezocht moet worden of de kosten bijvoorbeeld vier of zes miljoen zijn. Maar men is op de hoogte van de consequenties. De politiek neemt geen besluit op drijfzand."

Als het doorgaat krijgt het filmhuis vijf zalen in plaats van drie en een ruime ver-

dubbeling van het aantal stoelen. In de Capucijnkerk, die tegen het huidige pand aanligt, komen drie nieuwe zalen. De huidige blauwe zaal wordt kantoorvleugel. De rode zaal krijgt een comfortabeler jasje. Het kleine zaaltje op zolder blijft. Besselink: "Dat vinden we te leuk." Met vijf zalen kan Lumière hetzelfde aanbod bieden als filmhuizen in Amsterdam en Utrecht. Nu ontbreekt daarvoor de capaciteit. Naast de grote publiciteitsfilms is er dan ook ruimte voor de "kleine juweeltjes". Ook zijn de lange rijen voor de kassa verleden tijd en is er voor alle bezoekers plek. Eind volgend jaar moet de hele operatie klaar zijn. Sneller dan verwacht, want eigenlijk zou pas in 2003 met de verbouwing begonnen worden. (Tvdb)

Moderne Simon Mágus imponeert

★★★★★

Als het de Parijse politie niet lukt een moord op te lossen, wordt de Hongaarse wonderdoener Simon Mágus ingeschakeld. Voor 100.000 francs en een treinreis is deze bereid zijn kunsten te vertonen. Bij een confrontatie wijst de enige getuige - een plant - de dader aan. Maar de moord is eigenlijk bijzaak in de Hongaarse film *Simon Mágus*.

Het personage van Simon Mágus (Péter Andorai) is zijdelings gebaseerd op het verhaal van Simon de Magiër, die volgens de overlevering in de eerste eeuw na Christus leefde. Desondanks is Mágus een echt product van de twintigste eeuw (de film kwam uit in 1999): zijn voorliefde voor aardse zaken als geld, wijn en vooral sigaretten bewijzen dat. Nadat de moord is opgelost, dwaalt Mágus door Parijs. Hij maakt contact met een eenzame Franse studente, hoewel hij geen woord Frans spreekt. Dan ont-

Simon Mágus dwalend door Parijs (foto Cinematheek)

moet hij een collega-magiër, die in alles zijn tegenbeeld is. Waar Mágus ingetogen en bescheiden is, gedraagt zijn collega protserig en media-geil. Een charlatan. Toch gaat Mágus diens uitdaging aan: beiden laten zich levend begraven om drie dagen later te 'herrijzen'. Naar verluidt zou Simon de Magiër bij deze

truc het leven hebben gelaten. De Hongaarse regisseuse Ildikó Enyedi is er in *Simon Mágus* in geslaagd een mysterieuze sfeer op te wekken, zonder spectaculaire effecten te gebruiken. Mágus doet eigenlijk niets anders dan rondkijken, maar aan zijn magie kan niet worden getwijfeld.

Tegelijkertijd is die magie niet zweverig: de hoofdpersoon relateert zijn eigen gave. Simon Mágus is een parel van een film. Het krachtige spel van Andorai en het wonderschone camerawerk zijn een lust voor het oog. In een tijd waarin 'grote wonderen' nog steeds een rol van bete-

kenis spelen (Jomanda, Lourdes), is deze film een welkome relativering. Want magie is niets bijzonders. Of wel?

Frank van Hoorn

Trein

Rik stormt opgewonden mijn kamer op. Hij heeft een extatische blik in zijn ogen. "Hang de vlag uit!"

Ik kijk op van alle serieuze teksten waar ik me als student mee bezig houd. "Valt er iets te vieren?"

"En of!", roept Rik, terwijl hij een radslag maakt. "Weet je nog die tijd dat je een dag naar je ouders ging en dan met de laatste trein al om half één in Maastricht moest zijn? Die tijd is voorbij. Dankzij de NS kom je tegenwoordig pas om één uur 's nachts aan."

"Ja, door alle vertragings zeker."

"Nee, Belleman, niet zo negatief. Bij de NS zijn ze gewicht. Wat de vakbonden niet is gelukt, flikken wij wel: op aandringen van de Maastrichtse Studentenraad, de Maastrichtse wethouder van onderwijs, en VELE ANDEREN heeft de Nederlandse Spoorwegen... (Ja, derde persoon enkelvoud inderdaad, NS is een naam, het gaat niet om de rails en bielzen zelf, laat me nou even uitspreken, man!) ...heeft de Nederlandse Spoorwegen de dienstregeling tussen Amsterdam en Maastricht aangepast. Alle protestbrieven, alle spandoeken, alle handtekeningenacties, alle Kamervragen, alle bomaanslagen, de diplomatieke druk van Amerika, de handelsboycot, ze hebben allemaal hun vruchten afgeworpen."

"Wat houdt het nou in, concreet?"

"Dat we niet al om half één, maar pas om één uur in Maastricht aan hoeven te komen. Tel uit je winst."

"Uitstel van executie."

Rik kan niet begrijpen waarom ik iets minder sta te juichen dan hij. Hij loopt op me af, grijpt me bij mijn kraag en begint te schudden. "Het is een geweldige overwinning! Besef je wel dat je nu een half uur langer bij je ouders kunt blijven?"

Als hij uitgeschud is en ik mijn kraag heb gefatsoeneerd, vraag ik: "En waarom dan niet meteen een nachttrein? Als je wilt gaan stappen in Amsterdam of Utrecht, dan heb je niks aan een half uurtje. Je wilt toch op zijn minst om een uur of drie kunnen vertrekken en om een uur of half vijf Maastricht binnen kachelen?"

Rik kijkt me smalend aan. "Amsterdam is lang niet zo leuk als je denkt."

"Daar gaat het niet om. Het is een kwestie van principe. Wij willen een nachttrein. Geen boemeltje dat een half uurtje later binnenkomt."

"Wacht eens even... gaat het om het principe? Dan organiseren we gewoon weer een opzienbarende actie. Zullen we ons vastbinden aan de bielzen tot er een nachttrein naar Maastricht wordt ingeroosterd?"

Belleman

Stemplicht aan UM?

"Niet-stemmer krijgt 20 zweepslagen"

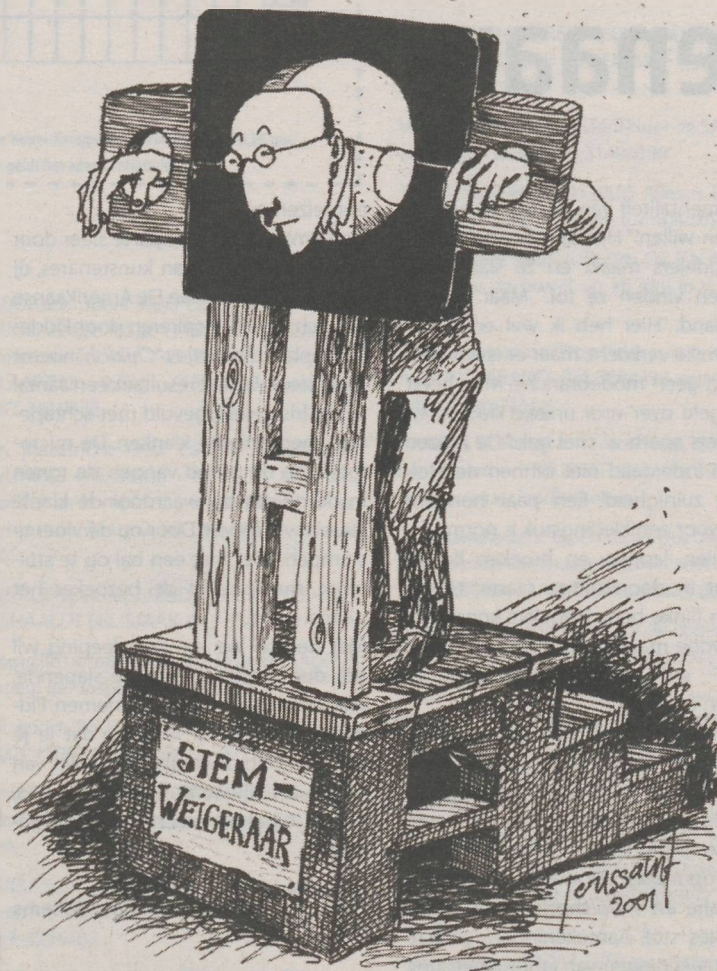
Aan de stelling "De UM moet stemplicht invoeren voor de raadsverkiezingen" zitten flinke haken en ogen, schrijft student **Martijn Savenije**. Wat te doen – bijvoorbeeld – als de onfortuinlijke kiezer geen van de kandidaten capabel vindt? En: hoe bestraf je stemontduikers? Voor dat laatste hadden andere inzenders suggesties te over.

Zoals **Hans Ouwersloot**, medewerker bij het departement managementwetenschappen van economie: "Studenten korten op hun studiepunten ligt als straf voor de hand. Leuker is het niet-stemmers altijd in de vroegste onderwijsgroepen te plaatsen. Of het kan hen verboden worden tijdens tentamens naar het toilet te gaan; lost meteen een ander probleem op."

Ook voor zijn collega's heeft Ouwersloot passende sancties in petto. "Ze moeten bijvoorbeeld ADV-dagen inleveren. Als alternatief kunnen ze uitgesloten worden van de kerstlunch. Mogelijk wordt hen de toegang tot internet op de werkplek ontzegd; nog een probleem opgelost."

Maar eigenlijk vindt hij de stelling onzin. "Mensen verplichten te kiezen levert waardeloze stemmen op. Zo'n stem zegt nog minder over de mening van de kiezer dan wanneer die niet stemt."

Daar is **Gjalt-Jorn Peters**, student, het roerend mee eens. "De kans dat het doel van de verkiezingen, een goede vertegenwoordiging in de raden, wordt bereikt, lijkt me daardoor juist vernietigd." Hij ziet meer heil in betere voorlichting. "Over wat de raden precies doen, wat voor invloed ze hebben, wie zich verkiesbaar stellen en welke partijen ze vertegenwoordigen." De meest voorkomende reden om niet te stemmen die hij hoorde was namelijk "dat mensen niet wisten wie ze moesten kiezen". Dat is niet zo vreemd, meent opiniekam-

pioen **Servaas Houben**: "Er valt niets te kiezen. Bij de economische faculteit hebben de twee deelnemende studentenpartijen vrijwel hetzelfde programma: meer computers, betere mensa, eten tijdens examens." Voor hem geen stemplicht dus. "Een tweede nadeel is dat waarschijnlijk de partij met de leukste campagne wint omdat het kiezers toch niet veel kan schelen waarvoor die staat."

Inderdaad: "Desinteresse onder studenten en medewerkers is de verklaring voor de lage opkomst", citeert student **Rembrandt van Sprundel** op cynische

toon het centraal stembureau. Maar niet voor hij de verschillende categorieën niet-stemmers heeft opgesomd,

Wie vanaf 1 januari een broodje wil kopen aan de UM, moet dat afrekenen met de Chipknip. Deze functie op iedere Nederlandse bankpas wordt nauwelijks gebruikt. Buitenlanders die geen Nederlandse rekening hebben, zijn duur uit met een onvoordelige prepaid-chipknip. Daarom:

"Contant betalen moet mogelijk blijven aan de UM"

Eens of oneens? Studenten en medewerkers kunnen via www.observant.unimaas.nl reageren. Stuur je reactie zo snel mogelijk, maar uiterlijk voor maandag 27 augustus, 16.00 uur. De redactie maakt een selectie uit de inzendingen en kort ze eventueel in. Anonieme reacties worden niet geplaatst. Onder de inzenders wordt een boekenbon verlost.

Marieke de Wit

36

"Wat snap je nou niet?", vroeg Floortje. "Ik had juist het gevoel dat het weer heel goed ging tussen ons."

"Tja, Daniël", zei Floortje, "daar kan ik verder ook niets aan doen, dat jij dat gevoel had."

"En na de brand dan?"

"Wat Daniël, wat was er na de brand?"

"Toen was je zo lief voor mij."

"Ja, en?" Floortje keek mij nog steeds strak aan.

"Ik dacht dat het ons dichterbij elkaar ging?"

Ik zag dat er tranen in haar ogen sprongen. "Heb jij eigenlijk ooit maar enige moeite gedaan om je daar in te verplaatsen, ik dacht godverdomme dat je dood was."

Ik wilde naar voren stappen om Floortje te troosten maar al bij het eerste teken van mijn beweging zette ze een stap achteruit.

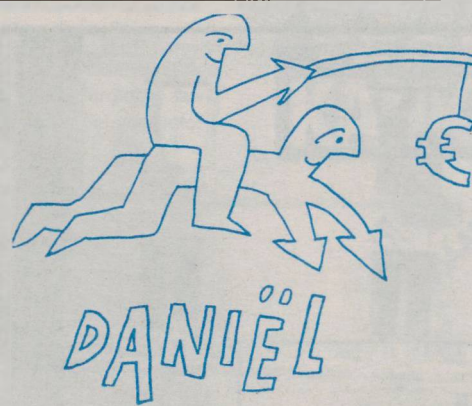
Het was stil. Floortje ging op haar bed zitten. Een hand voor haar mond en haar blik op mijn koffer.

"Dan snap ik er helemaal niets meer van", zei ik. "Dan is er toch nog iets... tussen ons?"

Floortje staarde nog steeds naar de koffer met mijn spullen.

"Ik snap je echt niet Floortje, net nu het weer zo fijn is samen."

"Dan snap je er maar lekker niets van Daniël", zei Floortje, "ik snap ook niet

door Micha Wertheim

waarom jij met Ester moest neuken. En ik snap al helemaal niet waarom je mij dat pas drie maanden later, op een godverdomme door jou georganiseerd romantisch avondje, kan vertellen."

Ze stond op, pakte de koffer en zette hem voor mij neer.

"Dus Daniël, wat dat betreft staan we quitte."

Sinds die dag sliep ik op camping de Dousberg. Floortje had de tegenwoordigheid van geest gehad om voor ze mij haar kamer uitzette, een tentje te kopen.

Als het niet zo geregend had, was het waarschijnlijk nog wel draaglijk geweest op de camping. Maar de combinatie van modder, dronken eindexamenkanten en het stelletje dat de hele dag naar Radiohead luisterde, maakte het er niet vrolijker op.

variërend van "studenten die stage lopen in het buitenland en geen internet hebben, buitenlandse studenten aan de UM die niet op de hoogte waren van de verkiezingen" tot: "Kiezers die durven te beweren dat ze het systeem niet binnen konden komen." Hoe hij over stemplicht denkt? "Weg met de keuzevrijheid! Gedwongen democratie, dat is het nieuwe woord. Wie waagt niet te kiezen krijgt twintig zweepslagen per niet uitgebrachte stem, hetgeen studenten en medewerkers die aan meerdere faculteiten zijn verbonden extra duur zal komen te staan. Het zal ze leren."

"Wat hebben die verkiezingen eigenlijk voor zin", verzucht student **Frits van Alem**. Over één van de deelnemende partijen las hij: "Onze invloed blijkt uit het feit dat er sinds enkele jaren een pinautomaat op Tongersestraat 53 hangt. Met andere woorden: de afgelopen vijf jaar heeft die partij niets anders gepresteerd dan een lullige pinautomaat die er anders ook wel was gekomen. Al die partijen zijn gewoon een beetje in de marge bezig."

Zo meent ook student **Joep van der Heiden**. "Het is belachelijk dat wij als studenten of medewerkers nog denken dat we invloed hebben. Ik heb helemaal geen zin om te stemmen. Dan krijg je ook nog drie weken lang irritante mails in je postvak die meteen de prullenbak ingaan." Stemplicht? "Pfff, onzin!"

Student **Laurens Kaas** weet het goed gemaakt: "Laten we er een referendum over houden."

Ik denk dat ik al weer een week of twee op de camping stond toen ik door het zeil van de tent Pim en Axel hoorde naderen. Of ik zin had om er bij te zijn als ze het laatste nulletje op hun arm lieten tatoeëren.

"Eén-mil-joen-euro!", sprak Pim terwijl hij over zijn schouder meekeek hoe de tatoeëerder zijn vers geëtte arm met een watje schoonmaakte.

"En jij dacht dat het niet zou lukken!", zei hij en wees met de blote arm in mijn richting. Met half opgetrokken wenkbrauwen en zijn mondhoeken naar beneden probeerde hij er een soort stoere Robert de Niro-kop bij te trekken. Daarna balde hij zijn vuist en liet met dezelfde arm zijn spierballen rollen zodat wij het allemaal goed konden lezen: 1.000.000 Euro. Tenslotte veranderde zijn vuist in een wijd uitgespreide hand.

PATS, met een ferme klap sloeg Axel er zijn hand tegenaan.

Toen vijftien minuten later ook Axel het laatste nulletje op zijn arm had laten zetten wandelden er vier agenten de winkel in. Twee in burger, twee in uniform.

"Heren, dit hier is een arrestatiebevel. U wordt verdacht van brandstichting, poging tot doodslag en valsheid in geschrifte."

(wordt vervolgd)